

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **заменик тужиоца Веселин Мрдак,**
- **пуномоћник оштећених Славица Јовановић,**
- **сви оптужени и**
- **браниоци адвокати: Бранкица Мајкић бранилац оптужених Љубана Деветака и Милана Девчића, Игор Олујић бранилац оптуженог Милана Радојчића, Војислав Вукотић бранилац оптуженог Жељка Крњајића, Бранко Лукић бранилац оптужених Миодрага Димитријевића и Радована Влајковића, који ће на овом претресу мењати и адв.Јасмину Живић браниоца опт.Дарка Перића, Бранко Димић бранилац оптуженог Радисава Јосиповића, Гордана Живановић бранилац оптуженог Јована Димитријевића, Слободан Живковић бранилац оптужених Саше Стојановића и Драгана Бачића, Бранислава Фурјановић бранилац оптужених Зорана Косијера и Петронија Стевановића, Радослав Шошкић бранилац оптуженог Александра Николајидиса.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само у вези овога, господине Лукићу Ви не можете да мењате Јасмину Живић.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Ја мислим да је Вукотић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Војислав Вукотић, онда се извињавам, ја сам констатовала за Вас.

Односно КОНСТАТУЈЕ СЕ да адв.Војислав Вукотић бранилац опт.Жељка Крњајића мења адвоката Јасмину Живић браниоца опт. Дарка Перића.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је јаван.

Главни претрес се наставља у 09 часова и 43 минута.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА

Испитивање сведока се врши путем видео-конференцијске везе успостављене са Жупанијским судом у Осијеку и то сведока Вјекослава Балића и Винке Долачки, у присуству судије Рожац Мирослава и записничара Сање Буноза.

СВЕДОК ВИНКА ДОЛАЧКИ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан госпођо Долачки, да ли се чујемо?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Добар дан, чујемо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми име Вашег оца.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Иван.

Од оца Ивана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви по занимању?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Умировљеник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пензионер, са станом у, Ваша адреса?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Осијеку, Ивана Гундулића 32.

Пензионер са станом у Осијеку, Ивана Гундулића 32.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Година Вашег рођења и место рођења?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: 01.08.1963., Вуковар.

Рођена 1963. године у Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам прочитати имена и презимена оптужених па ћете ми Ви рећи да ли сте са неким од њих у сродству или у некој завади: Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић, Александар Николаидис, јесте ли?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Нисам у никаквом сродству.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у завади?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Не.

Са оптуженима несродна, није у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бићете саслушани као сведок, као сведок сте дужни истину да говорите, давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико би себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу, а пре него што кренете да дајете исказ положићете заклетву тако што ћете понављати ове речи које ја изговорим. Заклињем се.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Да ћу о свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питана.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Што пред судом будем питана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога што ми је познато.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: И да ништа од онога што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Нећу прећутати.

Опоменућа, упозорена, а након полагања заклетве изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред судом у Београду се води кривични поступак против ових четрнаест лица због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, предмет оптужбе су догађања у месту Ловас октобра и новембра месеца 1991. године и страдање шездесетдевет цивила хрватске националности у том периоду. Предмет оптужбе је напад на Ловас, дешавања у самом селу убиства, противзаконита затварања, мучења, телесна повређивања цивилног становништва у том периоду и догађај на минском пољу. Испричаћете суду шта је у вези тога Вама познато, Ви сте овде и оштећена, ко је Вама страдао у том периоду, каква су Ваша сазнања у вези са овим дешавањима. Изволите.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Мени је у томе страдао муж 18.11. убијен са њих четворицом, њих тројица и плус мој муж, њих четворица у капелици на гробљу. Он је био мучен, био је у мјесној заједници тадашњој у Ловасу у затвору где је јако добио батина, не знам колико пута је био сав изломљен, изударан, на крају су их стрељали.

Никада нисмо видјели тијела до ексхумације када смо ишли у Загреб 1997. године када је било, овај, ексхумација у Ловасу. Познато ми је кад је кренио напад на Ловас тога дана било је бомбардирање, људи су били јако уплашени и то је било ујутро у пола осам. Били смо сви уплашени, нисмо знали гдје да се скријемо јер није било подрума. Остали смо у својој кући када је последице подне дошла хорда војске који су упадали у куће наоружани, не зна се одакле су били. Међу њима су били наши домаћи мјештани који су улазили с њима. Кад су претресли наше куће, као и моју кућу гдје сам живила са покојним свекром и свекрвом и с дјецом малољетном која су у оно вријеме имали пет ипо и седам ипо година, који су били јако уплашени. Претурили су цијелу кућу, узимали су шта год су хтјели, ми нисмо имали права гласа ни рећи немој и истјерали су нас у једну малу просторију, тамо смо преко љета кухали зимницу док није дошло последице подне пет сати онда је дошао проглас сви мушкарци од петнаест до шездесетпет година морају се јавити у задругу Ловас. Тада је настао живи хаос. Мој муж се у то вријеме, покојни, сакрио у сусједово српско двориште јер сусјед је био православне вјере. Покојни свекар је отишао у задругу, није их било читаву ноћ. Сутрадан је дошао кући и рекао «то неће бити добро». Сви су се морали јавити на радну обавезу да морају ићи радити. Ја и дјеца, међутим, још хоћу додати кад је та паравојска отишла из куће

са тог претреса сви смо морали објесити бјеле ручнике или бјеле плахте на капију да се означи да смо ми Хрвати.

Кад је свекар сутрадан дошао из тога затвора, нормално да смо били уплашени, мој муж је излазио из тога скровишта, питао је «шта да радим», ја кажем скривај се док год можеш, видећемо шта ће се даље одвијати јер смо били у центру села где није могао ни у кукурузе, ни у њиве, ни у пашњаке да некако нађе пут да би побјегао. То другога дана поново је дошла да паравојска са домаћим мјештанима који су дошли пљачкати, мој муж је имао у гаражи «Голфа» у оно вријеме то је био рецимо један вриједан ауто који је био три године стар, у возном стању, очуван.

Ја и дјеца и свекрва смо били унутра, они су дошли са аутоматима репетирали су у нас и од онога страха ја нисам знала гдје су кључеви. Мој муж је био тада у свињцу у слами. Питали су «гдје су», рекла сам свекар је у затвору, ради, «гдје је муж», не знам реко, он је аутомат репетирао тражи кључеве, реко сачекајте, не могу се сјетити гдје су, шта су. Отишла сам тражити те кључеве горе на кат, са мном је ишао један униформирани човјек који је имао пушку мени иза леђа и тражили смо те кључеве, кад смо нашли кључеве отишли су са аутом и рекли су да не смијемо закључавати капију. Дјеца су била јако уплашена као и ја сама и свекрва.

Међутим опет је почела пљачка, опет су дошли наоружани и кад је мој муж чуо шта се догађа једноставно је искочио јер смо били пред зидом да ће нас побити све и онда су њега одвели, тада су почеле муке за све нас. Како су га одвели више га никад нисмо видјели. Покојни свекар још је једном ноћио у затвору заједно с њим, онда је мој муж њему рекао «да су га тражили ако хоће да остане жив једно дијете да жртвује». Тада је рекао «које дијете да ја могу жртвовати». Више га никад нисмо видјели. Тражили смо, у десет сати, једва смо чекали јутро, десет сати марамница око руке, бијела трака и идеш да сретнеш некога ко ће ти нешто рећи гдје су, шта су, гдје су их одвели. Пошто смо ми били у центру задруга, у ствари мјесни уред и тај подрум није било далеко од нас, башча нас је дијелила, сваку ноћ си чуо јауке, плач, то је било нешто страшно.

Кућа наша није била тако велика, било је осам соба, двије купаоне, али од толиких соба ми нисмо могли спавати у нашим собама јер никад ниси знао шта ће ти се догодити, спавали смо у шупи на плотнама, гријали смо се с једном старом пећи да се дјеца

не смрзну. То су се чули рафали сваку ноћ, ја и свекрва с малом дјецом сами, то је било страшно. Чекали смо свекра да дође с посла у пет сати јер никад ниси био сигуран. Све те дане које смо ходале и тражиле никад није било ријечи само су говорили «ви сте сви Туђмановци, тако сте бирали, тако ће вам и бити», нисмо ми били ни Туђмановци, ми смо били Хрвати, своју вјеру поштујем, волим, ишла сам у цркву од малена, од памтивјека, нисчим се нисмо издвајали да нисам могла вјеровати то све што би нам се догодило.

Дошао је прогон кад смо морали из наше куће изаћи. Ту је дошао опет војска, репетирана, с њима је био Рудић Мирко који је рекао «Ви морате ван из куће», ја кажем Мирко а куда ја да идем, «У другу кућу», реко ја друге куће немам, можеш ме одвести код своје маме. Он је рекао да то тако не може, нек ја идем и нек се снађем. Опет с двоје мале дјеце морали смо, куда, срећа што је била покојне свекрве сестра она нас је примила, тамо смо били мјесец дана. Дошао је проглас морамо све жене од петнаест до шездесетпет година ићи радити. У међувремену чује се погинуо овај, убили су овога, овога су нашли. Док смо били у тој кући код тетке дошао је један војник који је рекао «Страшно се нешто догодило, четворица су убијена у капелици на гробљу», дошао је са ратишта из Вуковара тамо су се заустављали, јели, ишли су даље. Ништа нисам питала, предосјећала сам да нешто није у реду јер кога год сам питала Милана Девчића, Милана Радојчића, све те наше познате рекли су, никад ништа нису рекли, само су рекли «то што је заслужио то је и добио». Не знам, ником нисмо се замјерили, ником нисмо ништа скривили. Тада сам чула од наших људи временом да је ипак било убојство и да су убијени. Нисам могла вјеровати. Онда смо ишли радити.

У селу је било јако пуно удовица, остале су са малом дјецом. Остало је пуно патње, пуно бола, прво што знаш да ти је муж убијен, што знаш да тамо негдје лежи, што знаш да не смијеш нигде из куће, што знаш да не смеш плакати, што знаш да не смеш никуда изаћи, јер никад ниси био сигуран, тада је тај дечко млади рекао «Чујте, никад немојте ићи сами, ви сте млада жена и ако морате ићи у трговину идите са дјецом, идите са баком, идите са дједом, свашта се догађа». Ишли смо радити, било је јако, јако хладно. Код задруге смо се пењали у тракторе, кад смо сишли с оног брда како се улази у Ловас опет су нас прегледали да не би имали ко неко бритвицу, неко нож, неко. Све жене су биле јадне, утучене, пет хлача смо

облачиле, чарапа, јер смо се бојале, држале смо се у групицама, ишли смо на силосе, ишли смо у воћњаке, ишли смо у кукурузе брали смо, то је било страшно, страшно. Док све нисмо побрале, док нисмо силосе, жито док се није одвезло за Србију, док се није кукурузи обрали, док се није, стално се ишло радити. Њих је било брига што су то мала дјеца, што они пате, што никад не знају шта ће се догодити, хоћемо се вратити кући. Тако је било 01.11. не само мени, долазили су дани кад је ко ишо на обавезни разговор, тако су дошли и код нас у воћњак по нас четири, у четири сата дошли су на њиву, одвезао нас је у четири сата моро си се јавити у мјесни уред на разговор. У једну собу су нас ставили гдје су били војни кревети, то је било двије просторије, једна просторија је била пуна хране, од пића, цигарета, свега. У другој соби су били ти кревети гдје смо ми смјештени, ја сам питала Милана Девчића, «Милане, а зашто смо ми ту», «Ради ваше сигурности»; ја кажем добро ако сам ја у опасности, а гдје су моја дјеца, онда су и она у опасности. Читаву ноћ смо ми провеле у том затвору. Са мном су биле Брајковић Мирјана, Острун Лела, Францисковић Марија. До седам сати ујутро ми смо провеле ноћ. Ја сам била удана у Ловас, ја сам била из једног мјеста крај Вуковара Богдановци, била сам у браку осам ипо година. Људе што сам знала из виђења добар дан, добар дан, како сте, добро, виђали смо се, ништа претјерано нисам се с никим замјерила. Међутим ове три госпође оне су биле генерација, с њиховим мужевима су се дружиле, причале, кад је дошло то вријеме испитивања мој покојни муж већ је био убијен. Онда су рекли да нема мене, немају мене разлога шта испитивати, прво ја нисам из тог села, мало њих знам, три жене су прошле горку тортуру. Срећа што је био доктор од госпође Францисковић Марије мама је радила у амбуланти, била је спремачица, па је доктор долазио у обилазак. Од Брајковић Мирјане био је брат и био је њихов шогор Грковић Милан и још један Грковић који су обилазили. Острун Лела, тако да смо ја и Острун Лела уз њих две добро прошле. У седам сати су нас вратили кући и послали су нас на рад, одвезли су нас на њиву. До четири, пола пет док сам дошла кући моја дјеца нису знала гдје сам, шта сам, шта ми се догодило. Плакали смо сви. Било ме је јако страх. Кроз приче с осталим женама знала сам да се пуно тога догађало, ниси видио, а свака је неку тортуру прошла. Хвала драгом Богу нисам добила батина, била сам у затвору које је горко искуство заједно с мојом дјецом и то је то.

Онда смо још неко вријеме били код тетке, дошла је наредба да дјеца морају ићи у школу. Морао си их довести, дјеца су била сва уплашена, ишо си радити, оставиш дјецу у школи, не знаш како ће изаћи, у свакој трећој, четвртој кући била је паравојска, били су, тенк је био. Никад ниси био миран. Тада смо чули да се из наше куће иселило, да је војска отишла и онда смо свекрва и ја отишле и тражиле да се можемо вратити у нашу кућу. Вратиле смо се, ништа није било, све је било девастирано, спремили смо се опет у шупу гдје можемо спавати, гдје си можемо нешто скухати, гдје можемо ложити, у то вријеме је било јако хладно. Док смо ишли на посао та зима је била јако хладна, док смо били у оној приколици истоварали кукуруз било је минус тринаест. Кад си сјео у тај кукуруз и грабио не знаш јер би се мрзле ноге или руке или све кости. Било нас је јако страх. Онда нам је, они су та паравојска као отишла даље, дошли су резервисти из Новог Сада, ту су вам били свих врста националности, били су и Мађари, били су и Срби, били су и Албанци, било их је стварно људи, некако нам је, ајмо рецимо мало сунце грануло. Кад су они дошли покушали су обилазити куће, било нас је јако страх. Они су онда кроз причу тако покушавали некако допријети, доносили су, знали су дјеци донети коју паштетицу, које бомбоне што су сљедовали, сокић, јер ти ниси имо новаца да купиш, те бонове што си зарадио, што си добио то се, у трговини дупло скупље је било, а оно што смо имали новаца то су нашли кад су свекра јако претукли док ја и дјеца и бака нисмо били кући. Тако да је било јако гадно. Међутим они су некако кроз причу рекли «па добро, биће све у реду, ви ипак знате свјесни сте да морате отићи, да ћете сви једног дана отићи, само се не зна када». Па ја кажем, па добро ако морамо отићи морамо али ово је било страшно јер никад не знаш ко ће ти упасти у двориште, ко ће пуцати. Дјеца нису смјела у двориште изаћи, какви на улицу, у школу се водило, бака их је ето добила поштеду пошто је била срчани болесник па је добила поштеду од доктора па их је она водила у школу и доводила из школе. Шта да вам кажем било је страшно. Онда су ти људи полако долазили и онда чујеш један по један излазе из села, добивали смо пропуснице и одлазе. Мене су били позвали у школу и питају ме «шта ја мислим, да ли мислим остати или изаћи», ја кажем а како да ја изађем кад немам пропуснице, немам новаца, гдје да идем. Онда су моја дјеца добила гумене чизме јер робе што је било и што је остало зима је то се све однијело, све се покупило и тако да смо ми

чизме добили јер било снијега, хладно. У трговину ниси могао отићи, тако да смо тога дана се ја вратила кући опет су дошли та војска која је била на ћошку куће код старог Девчића стационарирана и рекла је «Ви сте на попису». Ја сам рекла «добро, када», каже «не знам», али каже «знате пуно лоше ствари се догађа, ако вам у току ноћи било ко покуца или дођу у двориште ви вриштите, ми смо ту, ми свеједно идемо у патролу». Кажем «а зашто», каже «само вриштите, немојте никоме дозволити да вас куда одведе и ми смо за две минуте код вас», али као «мирно спавајте, ми смо ту у патроли». Увукао се неки страх у мене, поготово и баку и дједу, дошао је и тај дан кад је свекар покојни био позван да дође да потпише да оставља своју имовину и да мора ићи. Ја сам узела тај папир и отишла сам код војске која је издавала потврде и тај господин, не знам, био је војник, да ли је био, не знам који је чин имао, није ни важно, питао ме је зашто идем. Питала сам га да ли он мене може заштитити мене и моју обитељ да ме нико не малтретира, да ме нико не туче, да мирно спавам. Он је рекао «не могу». Онда сам ја рекла онда кад не можете дајте ми потврду, ми идемо. Један војник из Новог Сада, имали смо још тих бонова што смо зарадили, ја знам да томе човеку никад нису били потребни ти бонови да он иде у трговину нешто купити, јер њихова војска је имала свега. Он је мени те бонове узео и дао ми је једног «Титу», не знам колико је то било 500.000, колико је то било, углавном је «Тита» био, сад не могу се сетити колико је то онда вредност била и каже нек ти се нађе на путу и дошао је тај дан кад смо 28.-ог дошли су да морамо изаћи из куће, аутобус је чекао и возе нас у Шид. Дошли смо у Шид и куд сада. То нешто новаца што смо имали, ишли смо према Босни, дошли смо у Босну на станицу и куда. Један таксиста нас је питао у Босни где идемо. Ја кажем не знам, ми би према Загребу, не знам колико имамо новаца, колико карта кошта. Он је био тако добар да је он нас одвезао и рекао је «ја ћу вас сачекати, питајте колико карта дође до Загреба ако не одвешћу вас у Црвени крст», тако је рекао, у Босни. Тако је и било, имали смо доста за карту јер деца нису плаћала и ујутро у 07 сати, 29.-ог кренули смо према Загребу. Међутим, још вам хоћу рећи био је мој крвави пут мене и моје деце, пун страха. У томе аутобусу у којем смо ишли, ишле смо нас две фамилије тада, били су непознати људи, било ме је страх да неће скинути с тога аутобуса дједу или мене јер онда куда, више никога немаш. Док смо ишли, још само ово хоћу рећи, док смо ишли

тражити, питати све те људе, све те наше бивше мјештане, никад нису ништа рекли, нит зашто, ни како су их убили. Мој муж је добио по обдукцијским налазима дум-дум метак, нема коштице где није био поломит, изломит, истучен, питам се само зашто, зашто. И данас од неких људи кад дођем у село и кад видим као да се ништа није догодило, поздраве те као да си ти дошао са годишњег одмора, непитајући те да те ране никада неће зацелити, да су та дјеца остала укинута за своје детињство, за свог оца, за своје село, материјалне ствари се увек надокнаде али живот никад. Они сједе, живи су, њихове обитељи њима долазе у затвор, посећују их, а ето хвала богу што смо пронашли пар коштица и достојанствено га сахранили, а одем запалим свећу ја и деца и пустиш сузе и мислиш зашто је то морало бити. Ево толико од мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Долачки, сад ће странке да Вам постављају питања. Само пре него што кренемо, прво ће тужилац да Вас испитује. Рећићете право име Вашег мужа и презиме, презиме Долачки?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Долачки Стипо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Стипо право име, није надимак?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Не, не, право име Долачки Стипо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И само ћете рећи ово изашли сте 28.-ог, код месеца?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Дванаестог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1991?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: 1991.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добар дан госпођо Долачки. Ја заступам оптужбу у овом поступку. Поставићу Вам само неколико питања.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Добар дан, чујем Вас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли ме чујете, извините?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла је.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Чујем Вас, чујем Вас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала. У време непосредно пре ових догађања да ли сте Ви били запослени, да ли сте радили негде у Ловасу или сте били домаћица?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Радила сам у творници «Борово» Борово, радила сам, била сам у радном односу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Ваш сада нажалост покојни муж?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Мој муж је исто радио, био је у Борову и
послије 1991. године у четвртом мјесецу прешао у полицију.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Прешао у?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: У полицију.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где је радио у полицији, у ком месту?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: У Вуковару.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико времена прије.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Радио је са господином Рудић Мирком.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је пре овог напада на Ловас он, односно
за време напада и после тога, да ли је он радио и даље у полицији
или је био тренутно у Ловасу?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Био је у Ловасу, био је у Ловасу јер није
могао више у Вуковар, кад је Вуковар био бомбардиран и кад су се
затвориле све цесте, кад је Сотин пао, више није било проласка,
ниси могао више ни остајати у селу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се можете сетити временски колико дана
пре напада на Ловас је остао у селу?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Па цијели осми месец и цијели девети
мјесец.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте то јутро кад је се догодио тај напад
да су у Вашу кућу, у Ваше двориште дошли ти који су нападали, да
ли сте међу тим људима препознали било кога од Ваших мештана
кога сте Ви од раније познавали?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете нам рећи ко је био од Ваших мештана
међу тим који су дошли у Ваше двориште?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Слушајте, ја се сад не моју сјетити, то су
били млади дечки који су, ја сад њих по имену не знам, али познам
их из виђења, јер сам их виђала у селу. Они су били, један је живео
у Долу рецимо, један је био горе према гробљу, али не знам како су
се дечки звали, из виђења знам да су то дечки из Ловаса.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте од раније познавали Милана
Девчића, Милана Радојчића и Жељка Крњајића, да ли би њих
препознали да сте их видели?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Да, да препознала бих.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Замолио бих Вас да нам мало ближе објасните
начин на који се Ваш муж ту појавио кад сте рекли други и трећи
дан након напада и колико сам разумео предао се овим који су
дошли у претрес?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Па када су дошли тај први дан, у нашу улицу су стигли неки после подне око 2 сата, била је преметачина куће, свега, послје 5 сати је проглас да се сви мушкарци морају јавити у задругу. Мој муж се сакрио у сусједово двориште, то је друга кућа од нас Марка Орешковића, наша је била 26, њихова је била 22, код Тепавца Драгана, био је у штагљу у слами и ту кад је све то прошло мушки су отишли, он је навече изашао и рекао је, ја сам му исто рекла нек се скрива још па ћемо видети шта ће бити. Сутрадан је исто тако било скривало се, деда је дошао са тога разговора, пустили су их кући као и питали су где је син. Рекао је да се нису видели, да је негде изашао. Трећи дан кад су дошли по ауто, кад су репетирали пушке у нас, кад од онога страха нисам знала где су кључеви, онда је он излетио и као оно «Шта радиш? Ево храним свиње». Међутим, онај један га је питао а где си био, па као нисам био код куће, оно кад су били у приметачини.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он тада отишао са њима, односно да ли је одведен?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Одведен је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је везиван или на било који начин?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Одведен је, било је њих пуно, било их је сигурно једно десеторица који су имали оне велике аутомате, двојица су га држали за руку и одвезли су га као неће ништа бити, све ће бити у реду. Међутим, од тога у реду никад нисмо се више ни чули, ни видели.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте међу тим који су га одвели препознали било кога од Ваших мештана?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Тада нису били наши мјештани.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте неколико пута Вам је претресана кућа, први пут на дан тог напада и још?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Било је више пута, било је више пута претрес куће и било је оно жива пљачка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то првог дана?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Узимали су шта су хтели, мислим то није било да ти, нас су затворили у летњу кухињицу и они су у кући што год су хтели то су узели. Ти ниси могао рећи чуј немој то узети, то није твоје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли тог првог дана у време напада, да ли су вам тада нешто однели из куће, узели нешто из куће?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Првог дана напада узимали су само алкохол.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А следећих прилика?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: А следећих дана што год су нашли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли нам мало конкретније рећи шта су конкретно однели из куће?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Па однели су телевизор, однели су пића, тражили су новце, тражили су златнину, дизали су све живо. У првој соби је био обичан патос и чак су и њега дизали јер је мало вибрирао, све што су мислили да би могли однети то су однели.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су Вама нешто узели од новца и од накита тих прилика?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Новац су нам узели јер ја и свекрва смо ишле кад су мужа одвели, затворили, сутрадан смо ишли тражили смо га ја, свекрва и дјеца, свекар је био у то време сам код куће, они су ушли, њега су пребили на мртво име, био је на тавану смо га нашли сав крвав. У оно време узели су око 4.500 марака је то било, нешто сам ситно ја имала код себе, тако смо подјелили да имам ја нешто новаца код себе, он нешто новаца, да нису све на једном мјесту, тако да је он био опљачкан, истучен, пребијен и да броји до 2000 док они не оду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте било када чули да је неко од Ваших мештана долазио у те претресе, узимао вам имовину, новац или учествовао у премлаћивању Вашег свекра?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Нисам видјела, ја нисам видјела, али причало се, причало се да је господин Деветак био бог и батина, што год је он наредио то се извршавало, Милан Девчић му је био десна рука, у то сам се и сама увјерила, зато што је он возио наш ауто, возио је Воркапић, возио је, не знам ко није све возио тај ауто. Затим, кад год се нешто питало све се морало питати господина Деветака. Кад смо се морали враћати кући морао си питати Деветака да ли се можемо вратити кући или не и тако пуно се причало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте сазнали где је Ваш муж одведен, у који део града, у коју зграду, на које место?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Мој муж је био у мјесној заједници у подруму. Колико сам чула њих је било онда 10-15 људи тамо, да су их скидали, облачили, пресвлачили, батињали. Затим сам чула да је мој муж покојни и још један ишли у Опатовце свезани пред тенком

кад су ишли на Опатовац село. Е, онда до 18.10. кад ми је у лице сам рекао Милан Девчић «Да убијен је па шта», кад сам чула и питала сам га «Милане, је ли то истина», он је рекао «Је, да, па шта».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мало пре сте поменули да сте чули, можете ли нам, ако се сећате, неко име од тих од којих сте чули то што сте нам мало пре испричали?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Слушајте, сви у оно време су били уплашени, ми жене, пуно жене смо причали шта се коме догодило. Кад смо биле у воћњаку радили, стали смо испод воћа тако да се нису видели ови са трактора који су нас чували, је ли да, и са силоса који су имали аутомате на силосима, тако да нису те могли уочити између саме воћке па смо причали, овој жени се догодило то, овој то и тако. Да је било свега било је, тако да сад ја после вам могу рећи кад смо изашли и кад се то почело причати, кад смо тражили преко Црвеног крижа, кад смо дошли већ у Загреб, неку информацију да ли је убијен или није, онда су сви рекли да је, људи који су с њим били у затвору, да је убијен, да је добио батина, да је. Ја се сад овог тренутка не могу сјетити имена, ево Пеулић, господин Пеулић је био с њим у затвору, сад њега се првог могу сјетити, господин Пеулић који је исто добио батина и који је рекао да је страшну тортуру прошао на послетку. Сва срећа господин Пеулић је још и данас жив и он је сигурно дао своје исказе, он је исто рекао јако, јако је добио батина, јако су га мрцварили, јако су га тукли. Е, сад ко је њега тукао ја вам то не могу рећи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поменули сте малочас Љубана Деветака и да сте чули да је он био главни у селу. Да ли сте га Ви за то време икада срели и питали за Вашег мужа шта је с њим било и шта се дешава?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Он је био у мјесној заједници и ја и моја покојна свекрва смо ишли, моја свекрва је ишла код њега јер они су били ту нека генерација који су се знали, он је долазио прије саме агресије на Ловас у село, имао је тамо родбине, да ли је имао пунца и пуницу, сад се не сећам, али знали су се оно и она је ишла њега питати шта се догађа, зашто то, међутим, он је њу онако хладно рекао «Ајде шути и иди кући и немој ништа питати».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Ви се нисте с њим никада срели да би га Ви лично питали за судбину?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Ја сам стајала на вратима док је она причала. Ја сам њега видјела, видјела сам га. То је прошло сада 19 година, он је био у униформи, сви су били они у униформи оно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У то време, изузев овог сусрета који сте малочас описали са Миланом Девчићем, да сте још неке друге прилике пре тога долазили с њим у контакт и питали га за судбину Вашег мужа и да Вам евентуално помогне да сазнате шта је с њим?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Ишла сам, станица милиције вам је била прва кућа, једна нова кућа у селу на самоме углу, тамо је била станица милиције али смо сви онако били, немате шта питати, немате шта тражити, идите кући, то је био цијели разговор и цијела код њих процедура, одеш и ништа не сазнаш и вратиш се кући.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питам Вас конкретно за Ваш лични сусрет и разговор са, евентуални разговор ако сте водили са Миланом Девчићем, изузев овог што сте малочас описали?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Милан Девчић је био у полицији, он је био, ја сам га питала Милане шта се догађа, а он је рекао то што је било било је иди кући и то је то, то је био мој разговор с њим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он тада носио некакву униформу, како је био обучен?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Био је у униформи, био је у униформи, био је у војној униформи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте у војној униформи. Можете ли нам рећи отприлике да ли се сећате како је изгледала та униформа?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Па зелена униформа је била, са аутоматом, као што су носиле војске, војска како је носила у оно време.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте у то време виђали, да ли сте се срели или имали било какав контакт, лични контакт и разговор са Миланом Радојчићем, наравно уколико сте га познавали?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Са Миланом Радојчићем сам имала разговор кад су нас привели на испитивање и тога 01.11.1991. године, кад смо ушле у ту просторију он је ушао и питао да ли нам шта треба, онда сам га питала оно зашто смо ту, он је рекао ради ваше сигурности, онда сам га питала само па добро ако сам ја у опасности онда су и моја дјеца у опасности. Међутим, он је, после тога није ништа мени рекао него се окренуо и причао је са госпођама које сам напоменула, које су биле са мном тога дана на испитивању и то је био мој разговор с њим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У то време је, према објективно утврђеним чињеницама, страдао велики број људи, преко 60. Да ли сте Ви у контакту са било киме од Ваших мештана, чули где је, на који начин и када страдао неко од ових Ваших мештана, да ли Вам је неко причао тај и тај на том месту, тако и тако страдао?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Па кад је било оно бомбардирање, први и други дан је било најгоре. Мислим то је људи су били једно 3-4 дана, колико се ја сјећам, у долу код игралишта у приколици убијени. Међу њима знам, точно се сећам, био је један млади дечко Цоњар Ивица Иван, који је био убијен исто, њега се добро сјећам јер његова мама њему је таман жена након два дана требала родити и све ове који су поубијани од гранатирања или су убијени у дворишту или сви су они у ту приколицу били ставити и пар дана су били, кажем, тако на отвореном и онда се ишло сахрањивати. Ето то што ја сада знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули за неки догађај на неком минском пољу?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Па чула сам да су ишли мушкарци на минско поље, да су их успут тукли, чула сам да је Бошко, како се он презива сад не могу се сјетити, господин Бошко је ли, да је избоден ножем, да је крварио, чула сам кад су их постројили, то су дечки који су остали живи, причали док смо радили тако мало, да су оно, један је оно летио, други су падали, господин Мујић Ивица ето остао је жив, њему је било цијели стомак, трбух распорен, да су их одвели, да је један као војно лице неки господин који је дошао и питао шта ви радите, па их је покупио и одвезао са доктором у болницу и тако било је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Рекли сте да сте чули да је Ваш муж убијен на гробљу у капелици заједно са још, ако сам ја добро разумео, са тројицом?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Тројицом, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате имена ове друге тројице за које сте чули да су убијени на гробљу у капелици?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Па убијени су Алојзије, убијени су два брата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Извините, Алојзије презиме?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Кризманић, ја мислим да је Кризманић Алојзије, сад ми се мозак блокирао, само мало, Анте и два брата су била, не могу сада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Ви сте чули имена овде оптужених на почетку претреса, председница већа Вам је навела сва имена вих четрнаест оптужених. Изузев ових мештана које Ви познајете од прве четворице, да ли Вам је још неко име од ових оптужених познато, да ли сте га упознали у то време па касније сазнали ко је, шта је или?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Нисам, једино што ми је познато од ових имена Петроније, ако сам добро чула, то сам чула док смо радили да је он отров, да је се иживљавао, да је тукао, да је силовао, то се за њега чуло, то се причало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Госпођо Долачки, један од ових оптужених која имена Вам је председница већа прочитала је, између осталог, у својој одбрани рекао да се он залагао за Вашег мужа, да га је чак једном водио и кући, па враћао и да је Вама, као његовој жени, рекао да ће Ваш муж бити убрзо пуштен, после се догодило шта се догодило. Да ли Ви се сећате таквог једног контакта са тим лицем и тог разговора ако је тако нешто уопште било?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Не, не, не, није истина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја могу да кажем име оптуженог који је у својој одбрани то навео, то је Александар Николаидис, који је између осталог у својој одбрани рекао да је вама обећао да ће ваш муж бити пуштен, па да је због тога касније имао са овим другим и проблеме.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Не знам, не сећам се тога имена, нити, не знам, али никад га није довео кући, никада, никада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, али да ли вам је рекао да зна где је ваш муж и да ћа он ускоро бити пуштен?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А међу тим лицима која су одвела вашег мужа тога дана, да ли се сећате да је неко рекао тад да ће он бити враћен?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Мени нико није рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала вам госпођо Долачки немам више питања.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добар дан госпођо Долачки. Ја ћу покушати што краће само неке ствари да појасните о ономе што сте, о чему сте говорили данас, па ево ради прецизности у првом делу

исказа када сте говорили везано за датум 01.11.1991.године, говорили сте да вас је у Месну заједницу са другим женама одвео Милан Девчић а после сте рекли на питање тужиоца да је то контакт који сте имали са Миланом Радојчићем. Да ли можете да се изјасните прецизно ко је од ове двојице?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Не, нисам рекла да ме је Милан Девчић одвео, него да су дошла патрола, да је дошло ауто које је сваки дан долазио по жене или мушкарце који се морају јавити у четири сата у Мјесну заједницу и ту су били испитивани, то сам рекла.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, опростите, можда сам ја погрешно забележила, мада сам сигурна да нисам, али. Хтела сам да вас питам отприлике ако можете да определите кад сте прешли у теткину кућу са својом породицом?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Па одма после убиства мога мужа. То вам је било око 20., то је било одмах 18.10., мој муж је убијен, два дана после смо прешли у теткину кућу.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А ко је био у вашој кући ако знате, након што сте ви напустили?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Била је војска.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Не знате више да објасните, која, одакле, униформе или нешто о томе?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Они су вам били сви у зеленој униформи, тако да не знам, сви су они били, већином су били из Србије, војска из Србије је била оно, тако да, с које стране су дошли ја не знам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Да ли можете да само определите рецимо у односу на 18., када је код вас био Мирко Рудић, кога сте поменули данас?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Па он је дошао тога 20. Мирко Рудић, јел те?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да, тако сте ви рекли.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Да, да, Мирко Рудић је дошао тога 20., и рекао је, са још њих петорицом, шесторицом, наоружаних, да се ми морамо иселити у року од 10 минута из наше куће да идемо у Десету улицу, ја сам их питала онда код кога, јел ја немам никога тамо, реко можеш ме онда одвести код своје маме, у вашу кућу, и тако да смо онда отишли код свекрвине покојне сестре.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Данас сте говорили да сте Милана Девчића, ако сам вас добро разумела, видели пре 18., у згради полиције?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Да, он је био у згради, они су сви били у униформама, са пушкама у руци, сви мјештани Ловаса, српске националности, сви су били у војним униформама.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И да ли сте још неком приликом видели Милана Девчића осим тада у згради полиције?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Па кад год смо ишли ујутру у десет сати, то сам вам дала изјаву, кад год смо ујутро, једва се чекало тих десет сати да дође, да можеш отићи до трговине, да некога сретнеш, да видиш шта се догађа, сви су они били пред том, зграда милиције се онда звала или пред Мјесном заједницом, или су се возили аутом, сви су они тамо били.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли сте ви лично видели Милана Девчића да је возио аутомобил, «голф» који су вам одузели?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Да је возио наш аутомобил?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А кога сте још видели осим Милана Девчића да је возио ваш аутомобил?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Милан Радојчић, Тепавац Зоран, и Воркапић Илија.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ако могу да питам, да белешка коју сте користили данас, нашта се односи и зашта вам је потребна? Користили сте је данас кад сте говорили о вашим мештанкама везано за 11.месећ и ево сад када сам вас питала о овом аутомобилу.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Реците ми јел можете поновит. Нисам вас добро разумјела.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Приметила сам у току давања изјаве да сте користили белешку ту која је испред вас, коју видимо.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Да, да, папирић да, то сам се ја само мало подсјетник, с којима сам ја причала јел о људима, да не заборавим јел мало ме и трема и да не заборавим. На примјер ево, Брајковић један, ја њега, као су га викали Бајица он је био са Радојчић Миланом и један Тепавац је исто био кад смо нас четири госпође ноћиле у затвору. Они су вјероватно онда били на стражи, чували нас, док је у другој просторији, ја нисам ишла тада на испитивање, само су ове три госпође ишле, док је још неко био у другој просторији на којима се извршавала тортура, психичка тортура над њима.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А да ли ви познајете лично сва лица и са тог списка и ове о којима сте данас говорили. Брајковића, Тепавца, те три госпође са којима сте били?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Па нормално да их знам, ја сам у Ловасу живјела осам ипо година, сваки дан смо се сретали у аутобусу кад смо ишле радити, јел Брајковић и ови су радили, радили су исто у Вуковару у Борову гдје су путовали аутобусом, нормално да смо се знали на станици аутобуској и поздрављали добар дан, добар дан и то је било то.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Само имам још једно питање, пошто сте рекли пре значи, у 12 месецу ако сам вас добро разумела, да сте тад позвани у школу и да су вас тад питали да ли мислите остати или изаћи. Јел то било у 12 месецу?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Дјеча су, кад се дошло, добили смо наредбу да сву дјецу морамо довјест у школу и да почне школа на ћириличном језику, оно нормално. Ми смо их довели и кад смо, било је тамо некако око 19., 20.12., стварно не могу се точно сјетити, позвана сам у школу да ме питају да ли ја мислим остати или изаћи из села. Међутим без пропуснице нисмо могли изаћи никако, ја сам рекла ја ћу за сада остати, онда су моја дјеча добила те гумене чизме.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да, то сте рекли, али мени је интересантно друго. Рекли сте војска из куће старог Девчића, дошла је и рекла да смо на попису.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Е сад моје је питање. Да. Кућа старог Девчића, ако можете име те особе или надимак и ако можете?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Андрија Девчић, господин Андрија Девчић, он је био старији човјек који је исто убијен и он је у његову кућу је дошла војска, кад су дошли резервисти из Новог Сада из Војводине, онда су се код њега у кућу и још не знам гдје су све били смјештени. Али кад су они дошли онда је мало сунце грануло у то село, док није био крвави бадњак, крвави Божић и онда су почела масовна протјеривања, онда је тај господин дошао и рекао да смо и ми на попису и да ћемо изаћи и онда треба остати у селу 8% Хрвата колико је било тада, '91., колико је било Срба и других мањина у селу. Сад вам ја не могу точно прецизирати јел, али то је тако било.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, хвала вам, немам питања.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Добар дан госпођо Долачки.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Добар дан.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Ја ћу исто само пар питања. Рекли сте да је Мирко Рудић дошао код вас и рекао вам да морате напустити кућу и да се након тога у кућу уселила нека војска у зеленој униформи. Да ли ту војску можете да определите као резервисте који су дошли из Србије?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Нису то били резервисти.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Нису.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Не, то вам је била редовна војска, то резервисти нису били.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Редовна војска, мислите на ЈНА?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: ЈНА да.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: ЈНА, добро, и они су боравили у вашој кући све време до вашег повратка?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Да?

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Они су боравили ти, ЈНА је боравила у вашој кући док се ви нисте вратили у њу?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Тако је, је.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Рекли сте исто да сте у децембру месецу питали војно лице неко да ли може да вас заштити у селу Ловас и да вам је он рекао да не може да вас заштити?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Тако је.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли можете да определите да ли је у питању исто било војно лице, припадник ЈНА или неких других формација?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Па слушајте, он је био ЈНА, он је био неки заповиједник, мислим ја се не разумем у чинове, али имао је на тој својој униформи оне звијездице, јел и то, тако да претпостављам да је био ЈНА.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: И моје последње питање то лице које вам је рекло да мора остати 8% Хрвата, јел то исто био припадник ЈНА?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Не, он је био резервиста из Војводине.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Из Војводине, хвала.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Они су дошли на мјесец дана да одраде свој посао.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Хвала пуно, пријатно.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље од бранилаца, има ли неко питање? Изволите.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли сте овластили некога да вас заступа у овом поступку пред овим судом?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Не.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли можете да нам кажете, изјавили сте да сте чули да је Петроније силовао. Од кога сте чули и када?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Па то се причало док смо радили, док смо брали воће, док смо ишли у надницу, јел. Ту се онда причало да је Петроније трепет за село, да је сами враг, да је оно, бруталан, да се туче, да убија, да њему није човјека убити ништа. То се причало међу.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли можете.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Реците.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Извињавам се, завршите.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: То се причало међу женама, мислим оно кад смо радиле.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли можете неко име конкретно да наведете која је жена у питању, име и презиме жене од које сте чули?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Па чујте, нас десет жена, петнаест је било у групи које смо радиле, сад оно, мислим да то смо све причале, ево Францишковић Марија, Брајковић Мирјана, Острум Лела, Пањик, мислим било је ту доста жена које смо радиле. Младе жене све су ишле на посао.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли можете да ми кажете и да ли сте чули која је та жена која је силована, коју је Петроније силовао?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Не, не бих, не знам ко је и причало се, али чујте, ја нисам видјела, не могу сад рећи ех оно, у то вријеме се јако шутило и о томе се није оно, је било као силовања, а ко је силован, не знам.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље од оптужених има ли неко питање? Изволите.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добар дан.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Добар дан.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја бих вас молио да нам кажете кад сте ишли у центар села, куд сте пролазили, крај куће Андрије Девчића или сте ишли околу кроз овај црквени?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Крај куће Андрије Девчића.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. А реците ми, знали сте која је кућа његовог сина, онај што је био лимар?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Да.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је у тој кући било војске?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Само мало. Мислим да не, не знам вам рећи.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: А тврдите да је у кући чика Андрије, његовог оца било војске?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: У његовој кући старој је било војске.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да нисте те две ствари заменили?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: У старој кући чика Андрије Девчића је било војске.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја сам питао да нисте случајно заменили, да је обрнута ствар, да је у кући од овога лимара, његовог сина Миле, јел тако, а не у његовој.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Не, не, баш у кући господина Андрије.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, хвала. Реците ми, јел се сећате када је школа почела да ради?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Па ми смо се већ вратили у нашу кућу, сад вам не знам точно датум, не могу вам рећи.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јел се можете сложит да је то било 01.11?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Не, не могу се сложити зато што сам ја онда била у затвору.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, нема потребе да, у реду је. Реците ми јел знате ви, јел се сећате ко је био учитељ или учитељица вашој деци?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Не знам, не знам. Само нису били из Ловаса.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: А реците ми, јел знате Кувездић Јосипа из Ловаса?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Да.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим? Па јел знате његову супругу?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Знам.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па јел знате да је његова супруга била учитељица?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Па знам да је она учитељица, али не знам дал је била мојој дјеци учитељица, није. Јел моје је ишло дјете, кренуло једно у први разред а једно је ишло у трећи разред.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. Реците ми да ли вам је уопште познато да је она радила у то време кад су ваша дјеца кренула на ћирилицу да уче школу, да је она радила у школи?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Знам да је радила у школи, али не знам да ли је предавала ћирилицу или не.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: А јел била учитељица или спремачица?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Ја вам не знам рећи, ја нисам контактирала с њом да.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хвала, хвала, није важно.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Да знам да је она била учитељица после.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реците ми, ако није тајна, које је свекрва ваша годиште?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: '33.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: '33., и ишла је са мном у школу, јел тако?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Не знам, она је вас познавала, да ли из виђења, да ли што сте долазили у село код ваших, не знам.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Довољно. А реците ми то што наводно тврдите да сте били с њом код мене у Месној заједници, реците ми јел вам познато коју сам ја дужност обнашао тада у Месној заједници?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Не, не знам.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, хвала. Немам више питања, имам примедбе. Прво никада од госпође свекрва као ни она што није била присутна, није била код мене у Месној заједници, ја тамо нисам никад ни седио. То је једно, друго, нит сам разговарао икада са њезином свекрвом. Температура у Ловасу никада у '91.години није била испод нуле, тек прва испод нуле је била 05.01.'92.године. Немам више примедби. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, има ли још неко од оптужених питања? Изволите.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да се не преставим. Да ли могу питат госпођу да ли ме препознаје?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Да ли препознајете овог човека, је ли вам је јасан снимак на монитору?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Је, али не знам, не бих га сада препознала, волела бих да се господин представи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па били смо комшије па чуди ме како ме не препознајете, зато?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па подигните главу, она не види лице.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Управо гледам доле на монитор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, гледајте.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Слушајте, како ви кажете били смо комшије онда ми се лепо представите, чујте 19 година је прошло.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па био сам испод ваше баште, па ваљда ме знате?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Девчић Милан.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Сад сте ме препознали кад сам вам дао детаљан опис. Добро. Реците ми, пошто сте рекли да је ваш «голф» одузет од стране неких непознатих лица који су били приликом преметачине у вашој кући. Где сте ви то мене видели да сам ја возио ваш аутомобил?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Гдје сам вас видјела?

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да, мене лично да сте ви видели да сам ја возио ваш аутомобил?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Па кад сам ишла у трговину возили сте се из села према Вуковару, гдје сте ишли, с вама је било још двојица у ауту, ја не знам који, били сте у униформи обучени.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: А реците ми који су то двојица?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Па не знам, ја их нисам познала, вас сам познала.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па да их позовемо, да видимо да ли је то истина што ви тврдите. Јер ја ваш аутомобил никад нисам возио.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Оппростите, нећу се с вама препирати, ја не говорим неистину. Ја знам шта сам прошла и кога сам видјела.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ваш аутомобил је неко други возио госпођо, ви слабо сте видели тада.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Ја сам тога дана вас видјела, вас.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја сигурно нисам возио никада ваш аутомобил.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: И још двојицу непознатих људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставите с питањима господине Девчићу па после ћете примедбе.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Оппростите али тако је.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро. Данас сте рекли везано за вашег мужа када је одведен и тако даље, па да сте ме једном приликом срили

после тога, па да сам вам ја рекао на ваше неко питање везано за покојног мужа, убијен је па шта.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Тако је.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Реците ми, молим вас само мало сачекајте. Реците ми када је то било, датум и где?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: То вам је било испред милиције, ви знате добро гдје је била милиција.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па ја знам гдје је била милиција, али ја не знам тај ваш разговор са мном, зато вас питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само сачекајте.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: То је било у пролазу.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: У пролазу?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: У пролазу је било, да, у пролазу кад сам.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: А ко је био присутан том приликом, ко је још био са мном?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Ја и дјеца смо ишли из трговине и таман сте наишли, ја сам вас питала, то је било то, који је датум био не знам.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Значи само смо нас двоје били, јел те, приликом тог разговора?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Било је људи на улици, било је људи на улици, ја не знам ко, али ја и дјеца смо ишли из трговине и питала сам у пролазу Милане шта је са мојим Стипом. Јел то истина што се догодило? Је да па шта. Тако си ми одговорио.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Много сте едуковани и лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Девчићу, немојте такве коментаре шта да убацујете, имате питања, имате примедбе, то ваше добацавање.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Данас, само да разјасним ово, мада је она, госпођа то већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још један оптужени је у овој судници рекао, оптужени Александар Николаидис, да сте убиство Стипа Долачког коментарисали управо на тај начин, још и горе.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Који, Николаидис?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па знате добро.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па Николаидис лаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седели сте у овој судници.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па Николаидис лаже, то вам одговорно тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Наставите, да завршимо са сведоком.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Пошто је госпођа рекла везано за ово неко привођење на неки разговор и тако даље у месном уреду, па је касније то демантовала, негирала, и тако даље. Ја са тим немам никакве везе, нити сам био тамо, нити, никакве везе немам, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није вас спомињала за месни уред, то је ваш адвокат нешто погрешно чула.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па добро, да, разјаснила је госпођа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па мислим то се не односи на сведока него.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро. Ето имам примедбу везано за то, значи да ја са њом, са овом госпођом сигурно значи њихов аутомобил никад у животу нисам возио, возио је неко други, нећу сад да говорим ко је, и где је остао, ко га је задужио и тако даље. То ћемо касније да видимо, имамо времена још, то је као прво, као друго такође и ово везано за мужа да сам јој ја тако одговорио, да је госпођа са мном разговарала, то сигурно није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, има ли још оптужени питања?

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Госпођа не говори истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још неко од оптужених питања? Нема више нико. Госпођо Долачки, само ми реците, ви сте прилично прецизно одредили датум убиства вашег супруга Стипа Долачког 18.10.'91.године, одакле вам то сазнање да је баш тог дана ваш супруг убијен?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Зато што је то било уписано у књигама и људи који су сахрањивали и који су их купили из капелице знају да је убојство се догодило 18.10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми да ли знате браћу Антон и Ђука Лукетић?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Е да, они су били с мојим мужем, да Лукетић, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где то, где су они то били с вашим мужем?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: У капелици су стрељани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, кажете муж вам је био затворен у Месној заједници у том затвору, и да сте то чули касније од неких људи, помињали сте Пеулиће и тако даље, да ли сте ви покушавали да одете до тог затвора тамо у Месној заједници, да се распитате, или сте то накнадно чули да је тамо затворен?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Тамо нико није могао прићи у тај затвор, јел они су њих премјештали, прво су били смјештени у задруги, тамо

у хангару, а навече су их водили у Мјесну заједницу и ту су их тукли. Посље кад смо већ све то и сахранили и то, онда је господин Пеулић једном приликом смо се срели и рекао је боље да ти не причам шта су радили и какве је грозоте прошао. То су биле његове ријечи, јел и он је био с њиме у Мјесној заједници у затвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, кажете више пута су долазили претресали вам кућу, нека војска. Јел вама било познато каква је то војска?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Чујте, они су били сви обучени у униформе ЈНА, сви, имали су оне маскирне неке зелене са тамним бојама маскираним један дио, а један, већину их је била у униформама ЈНА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте у свом исказу да сте разговарали и са Миланом Девчићем и са Радојчићем, питали за вашег мужа и да су вам они одговорили добио је оно што је заслужио.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми где сте то разговарали и са једним и са другим, и на ког Радојчића то мислите?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Радојчић Милан, Радојчић Милан, он је ту наших година, '58., '59.годиште, чини ми се да је он годиште мога мужа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте то са њим разговарали у вези мужа?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Исто тако у пролазу смо се срели и кад сам питала рекао је добио је то што је тражио, је ли, је, да па шта, и то је то. Само хоћу још једну опаску да ставим, сви они кажу да није истина, мислим, ја се сада питам, ја дајем ту исказ, господин каже мени да ја лажем, онда би могла, ја бих за њега исто рекла чуј а ко је онда побио те наше мужеве, ди је мој муж, ко је њега убио, зашто он не каже, чуј госпођо Долачки, ја ти нисам убио мужа. Ко је онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми само због чега се ви обраћате њима, Милану Девчићу, Милану Радојчићу, због чега ви њих питате за мужа, јесу ли они имали неке функције у селу или сте евентуално зато што их знате, или који је разлог да се њима обраћате и да питате за мужа?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Зато што су они били у њиховој милицији, били су у мјесној заједници, зато што смо били и преко башче и оно у пролазу смо се знали и мој муж је контактирао можда с њима оно «добар дан – добар дан» јер су били школски пријатељи или не знам шта, али мислила сам, њих срела и једноставно сам питала

добро шта се догађа, ја не могу рећи да сам ја разговарала са господином Деветаком, нисам, моја покојна свекрва је питала, ја сам само стајала с њом на вратима, а он каже да није истина и то је било у пролазу, кажем Вам питала сам «Милане, шта је», други Милан, кад су нас отерали у затвор тога 01.11. Милан Радојчић, Брајковић ја га знам као звали су га Бајица, не знам му право име, кажем питала сам Радојчић Милана «Милане, зашто смо ми ту», он је рекао «Ради твоје сигурности», реко «а где су моја дјеца, онда су и они у опасности». Сад га питам ја зашто сам ја била у опасности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми то кад сте били кажете затворени у месном уреду и кад Вам је Милан Радојчић рекао да је то ради Ваше безбедности, кад је то било?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: То је било 01.11. на Свисвете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Вас тад неко нешто испитивао, јесте вођени негде на испитивање Ви?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Мене нису питали јер установили су да је мој муж убијен и да немају ме шта питати, а нисам била мјештанка тога села јер ја сам удана у Ловас, ја нисам се дружила с њима као што су се дружиле госпођа Брајковић, госпођа Острун, они су били генерација с њиховим мужевима али кажем Вам да није било доктора, да није било Грковића Милана, да није било Мирјанинога брата ја не знам како би се све ми провеле тамо и шта би било с нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Пуномоћник оштећених, изволите.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли нам сведок може рећи ко им је и када рекао да требају да носе ове беле траке око руке и да обележавају куће овим белим чаршафима?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Кад је војска извршила претрес и кад су у куће, кад су излазили рекли су да ставимо бјели ручник или бјелу плахту и кад идемо улицом да имамо око руке свезану бјелу марамицу, да не можемо без те бјеле марамнице никуда у центар.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Је ли то било првог дана, значи када је првог дана дошла војска у кућу?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Тако је, првог дана кад је војска дошла у кућу.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, хвала. Да ли Вам је, кад Вам је Мирко Рудић рекао да треба да напустите кућу, да ли Вам је рекао зашто морате да изађете из куће, зашто баш ви?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Не зато да ја морам изаћи у десету кућу, да њима кућа треба и за десет минута је морам напустити.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Ко Вам је издао налог да морате да идете на принудни рад, како сте сазнали да треба да идете на принудни рад?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Позване су све жене од петнаест до шездесетпет година пред задругу и онда је прочитан проглас да се мора ићи радити сваки дан ујутро у седам сати да си пред задругом и онда смо се пењали на приколице и тракторе и ишли смо радити.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А ко је прочитао тај проглас?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Непознати господин, не могу се сјетити, не знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А тад кад сте одлазиле на принудни рад, је ли био неко у пратњи са вама, је ли вас пратио неко од војника?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Било је јако пуно војске, била је војска, на пример на врх кабине је сједио са аутоматом војник, иза нас је била војска, кад си улазио у село код ногометног игралишта била је рампа тамо је било војске, било је пуно село војске.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А тад кад сте биле на њиви је ли исто била нека пратња са вама наоружани неки војници?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Је, била је, била је. Кад смо брали кукурузе, то је био сјеменски кукуруз он је јако тежак за брати, у једном реду нас је било преко осамдесет жена, испред су били трактори са војском горе на кабинама тако исто су били трактори са војском горе војска је сједила са аутоматима тако да смо ми били постројени њима на нишан, могли су радити што год су хтјели.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте те ноћи кад сте биле затворене вас четири да ли сте тад виделе још неког ко је довођен ту и испитиван, да ли сте чули неког, односно препознали неког ко је ту испитиван?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Тај дан смо биле само нас четири, само нас четири смо ту биле, да ли је још неко био не знам Вам рећи.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, а ко је звао Вашег свекра, тад пре него што сте требали да напустите Ловас, ко је њега позвао да треба да оде до општине и да да изјаву?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Позвали су га у мјесну заједницу, али сада ја Вама не знам рећи ко је био тамо, да мора потписати да оставља сву своју имовину и да напушта село, да добровољно напушта село, а не знам Вам рећи ко је био.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте тад непосредно након напада у селу виђали оптуженог Жељка Крњајића?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Па чула сам да је био у селу али ја га нисам видјела.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли знате како је извршена сахрана, како је Ваш супруг сахрањен и ко га је сахранио?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Како је мој супруг сахрањен?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Па сахрањен је у масовну гробницу кад су их све сахрањивали.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте Ви смели да одете тамо?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Не, нисмо.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А друго, да ли сте носили црнину, да ли сте смели да вежете црну мараму и то након тога?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Не, нисам носила онда црнину јер нисам вјеровала да је он убијен.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Како Вам је било саопштено, како сте Ви то знали да ће деца у школи да имају наставу на ћириличном писму?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Па зато кад смо довели дјецу у школу одмах је господин Деветак каже да је била госпођа учитељица из села, која је прије рата била учитељица, али она мојој дјечи није предавала, била је једна сасвим друга госпођа, не знам, не могу се сад сјетити ни како се зове и рекли су да ће се бити на ћириличном писму школа. Ђерка ми је таман кренула у трећи разред, син је кренио у први разред, било је јако тешко, прво што су дјеца била уплашена, друго што им је тата убијен, треће дјеца никад нису тражила, нисмо причали, моја дјеца су тражила крух, нису тражила хлеб и једном приликом кад су дошли из школе мали ми је рекао као «Мама, знаш ми нисмо тражили хлеба, шта је то», јер он није знао у ствари шта је то, ми смо звали увијек крух, тако да је остао без тога.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли тужилац неке допунске? Имате ли Ви још нешто да изјавите госпођо Долачки што сте се сетили накнадно?

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Па не, ево ја мислим да сам све дала, ево само још једну опаску бих да кажем господи да нисам лагала ни у једном тренутку. Жао ми је само што нисам стигла ових дана да то све си мало више упишем и да се подсјетим на неке ствари, мало можда боље или да буде сигурније, доста сам уплашена, доста ми је тешко о томе причати, а кад ми сви лажемо зашто онда они не кажу

истину што су радили са мојим мужем и другим мужевима. Хвала лијепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Захваљујем Вам се госпођо Долачки што сте се одазвали да сведочите у вези овога.

Сведок ВИНКА ДОЛАЧКИ: Хвала Вама.

Довршено сведочење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћемо кратко неку паузу? Ево ајде до двадесет до дванаест док не дође овај други сведок у судницу.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 11 часова и 25 минута и биће настављен у 11 часова и 45 минута.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 11 часова и 50 минута.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА ВЈЕКОСЛАВА БАЛИЋА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Балићу, да ли ме чујете?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Добар дан, чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли Ваши лични подаци од оца Звонимира, по занимању сте радник, адреса пребивалишта Осијек, Улица Андрије Хембранга бр.79, место рођења Ловас, година рођења 1961.?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Је.

Са личним подацима као на записнику овог суда Ки.В. 7/2007 од 16.07.2007. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам прочитати имена и презимена оптужених па ћете се Ви изјаснити да ли сте Ви у неком сродству или евентуално завади са неким од њих: Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић, Александар Николаидис, јесте ли у неком сродству или завади са овим лицима?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не.

Са оптуженима несродан, није у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Балићу, бићете саслушани као сведок, као сведок сте дужни истину да говорите, давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико би одговорима на иста изложили себе или неког свог блиског сродника тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу, а преко него што кренете да дајете исказ положићете заклетву понављајући ове речи које ја изговорим. Заклињем се.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да ћу о свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питан.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Што пред судом будем питан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: И да ништа од онога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што ми је познато.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Нећу прећутати.

Опоменут, упозорен, а након полагања заклетве изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред овим судом се води кривични поступак против ових четрнаест лица која сам Вам прочитала због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Предмет оптужбе су догађања у месту Ловас у десетом и једанаестом месецу 1991. године и предмет оптужбе је страдање шездесетдевет цивила хрватске националности у том периоду и то у нападу на Ловас, затим у периоду дешавања у селу где су вршена убиства, мучења, затварања, телесна повређивања и у догађајима на минском пољу. Испричаћете суду све што је Вама познато у вези ових дешавања и преда мном стоје Ваши искази које сте дали истражном судији овог суда 16.07.2007. године, а пре тога на главном претресу у Суду у Вуковару 10.12.2003. и 18.05.2005. године. Изволите господине Балићу испричајте све што Ви знате.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Хтео сам прво да Вас исправим то десети, једанаести и дванаести мјесец, ја сам изашо из села 26.12., а Ви говорите десети и једанаести мјесец, значи још један мјесец.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ја сам Вам рекла шта је предмет оптужбе, значи тужилац у оптужници је.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Ја сам најгоре прошао на Бадњак, значи то је на Бадњак, католички Бадњак то је значи у дванаестом мјесецу, крајем дванаестог мјесеца, је ли тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, јесте, само.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Значи онда морате један мјесец продужити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не тужим ја, ја сам судија.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не, морате продужити, разумјете ме шта говорим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите испричајте.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Значи није само десети и једанаести мјесец већ и дванаести мјесец.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, испричајте суду све што знате.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јер неколицина је свега остало после, од 26.12. у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све што знате почев од десетог месеца шта се то дешавало у селу, да ли ове оптужене који су овде пред нама оптужени да ли их познајете, да ли су они имали неку улогу у тим дешавањима?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Познајем, нарочито познајем мјештанине, а ове остале познајем за вријеме тих злодјела и сад бих Вас ја молио Ви имате мој исказ да се ја више не подсјећам на то што је све било. Ко има питање за мене нек ми поставља питање ја ћу одговарати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви остајете при ономе што сте рекли?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: То је и Љубан потврдио да ја нисам ништа измишљао, да је то истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако ћемо тако онда ће странке да Вам постављају питања у вези овога што сте већ причали. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добар дан господине Балићу.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Добар дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја заступам оптужбу у овом предмету, обзиром да сте рекли да остајете при исказима које сте раније дали, ја ћу Вам поставити само неколико питања. Да ли се Ви сећате када је тачно био напад на Ловас, дан, месец и годину?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Па, 10.10. ујутру, шта ја знам колко је било сати, осам сати ујутру.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се пре овог напада на Ловас догађало нешто неуобичајено или Вама познато из чега би могли закључити да ће до таквог неког напада и доћи?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не. Нисам ни вјерово, било је у селу, није био велики постотак Срба, а нити сам био, ја особно нисам био ниским у замјерци никад.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли би нам само укратко поновили, описали где сте Ви били и шта сте радили тог јутра када се десио тај напад?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Био сам у центру чеко крух и кад сам чуо да ће бити напад побјего сам кући, кад сам имо жену и двоје дјече мале, ја сам се сакрио, у подрум код ујака и након три-четири дана се пријавио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То кад сте се Ви сакрили.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То кад рекосте да сте се сакрили, да ли са места где.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Сакрио сам се, хвала Богу да сам се сакрио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли са места где сте се сакрили, да ли сте могли видети шта се дешава на улици, око Ваше куће или око неких других кућа?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не. Једино сам могао чути али нисам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Балићу, само мало ближе уста микрофону да Вас јасније чујемо.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте конкретно чули?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Псовку, пуцања и тако то, разбијања, псовања, ја то нећу понављати јер то је ружно, довољно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте могли видети међу том војском, ако сте уопште видели у том кретању, некога од Ваших мештана?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Видео сам код ујака кроз капију кад су упали у двориште само му знам презиме Ловрић се презива, ја мислим да је Ловрић, он је 1966. годиште, са мојом сестром ишао у основну школу у Ловасу и да није било њега бацили би бомбу у подрум. Тамо је било па не, сад, па негде око дванаест особа у подруму било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Која је то улица и број Ваше куће?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Владимира Назора број 8, то је у том дворишту било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: После колико дана сте се Ви пријавили и где сте отишли и коме сте се јавили?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Тата ме пријавио код Саве Клисурећа и код Рендулић, Жадањ, и код Жадања који је био комерцијалиста у

ПЗ Ловасу бившем. Тада сам добио радну обавезу да радим у задрузи са својим трактором.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте конкретно радили?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Свашта, шта ме се натјера.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ко Вас то натера, да ли Вам неко да конкретан задатак или?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Није ме натјеро, радио сам задатак, ко ми дао? Па дали су ми, ко ће ми дати, дали су ми који су били у задрузи радили, није ми дао мој тата кад он није смио изаћи ван из куће, нисам радио на својој земљи, радио сам на њиховој земљи, што је Љубан прогласио себе да је он власник државног и приватног земљишта, значи више то није био ни мој трактор, то је био његов трактор.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То Љубан прогласио, јесте Ви то чули?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јесте, то он тако, ако не вјерујете питајте га сад ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, од кога сте Ви то чули?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Од њега.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли тих дана били у неком контакту са њим, јесте ли са њим разговарали, јесте ли добили неки конкретан задатак од њега?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Па не могу ја прићи њему кад је имо своје заштитаре.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте га виђали ту негде у Ловасу?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јесам, јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је био у цивилном оделу или у некој униформи?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Шареној.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта «шареној», униформи или цивилној шареној?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Па маскирна је униформа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За то време док сте радили кад сте ишли на посао, да ли Вас је нека војска пратила или сте само Ви добили задатак па радите где радите, да ли сте били у пратњи неке војске?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Кад сам чупо камионе из шуме имо сам пратњу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кад сте радили трактором?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Нисам имао пратњу. Ишао сам ја возит и дрва у Моровић да се пилу у даске исто сам без пратње ишао и тамо

и назад без пратње али сам имо код куће жену и дјецу као таоце, не будем ли се вратио зна се шта их следује.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте непосредно пре ових догађања познавали Милана Девчића?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јесам, млађи је од мене годину дана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли га у то време виђали у Ловасу?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је био у цивилном оделу?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Како мислите прије или после напада?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: После напада?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: После јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је био у цивилном оделу или у некаквој униформи?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Униформи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Каквој униформи?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Милиције.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте било кад с њим ступили у неки лични контакт и нешто с њим разговарали и да ли Вам је он издао неку наредбу или томе слично?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не, нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли сте знали шта је он био у селу и рекли сте носио је милицијску униформу да ли знате да ли је имао неку функцију, шта је радио?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Чујте, одакле ја могу, ја бих био њихов роб, одакле ја могу знати ко је шта, које има овласти у селу, само знам да је био, да је убио свог кума и његовог брата и оца.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте «знате да је убио кума, брата и оца»?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јесте, његовог, не мог.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да. А када то?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Точног датума не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли у време ових догађања или кад?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: У вријеме тих догађања да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ко му је био кум?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Ђука Лукетић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Та деца његова која су, о коме се ради?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Чија деца?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, пардон деца, него ова двојица других убијених што сте рекли?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Ђука му је био кум, а отац како се звао, Перо је отац, брат не знам како се зове точно, живи у Осијеку, а овај у Сотину, али је тренутно био у Ловасу, задесио се у Ловасу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Откуда Вама сазнање да их је убио Девчић, како Ви то знате?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Па све се зна. Ја сам био пред, кад се правило у затвору у мјесном уреду у дворишту мјесног уреда пред подрумом кад је Перо Лукетић молио га да им помогне да их пусти из села, он је забранио и рекао «Ти си мој и ти и Ђука ви сте моји», је ли то довољно, а да су његови онда би он њих извукао а не би их убио или наредио да се убије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте «убио» или «наредио да се убије», питам Вас.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Е па сад то не могу ја точно знати, па нисам ја био међу њима, да се разумијемо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја Вас питам оно што сте рекли.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Ја сам вадио репу у то вријеме.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја Вас само питам кад нешто кажете одакле Вам је то познато.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Па ја одговарам, не могу ја видети шта се све збива у селу, само људи једноставно нестају, разумијете ме, нестају.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли познавали.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Нисам га ја убио сигурно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли познавали Милана Радојчића?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јесам и он је мене познавао и били смо добри, може да потврди.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У време ових догађања од напада па надаље?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: И онда сам био добар с њим. Ниједну ми ружну ријеч није рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли познавали Жељка Крњајића?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јесам, Дивљака. Највећи олош у селу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте с њим имали било какав контакт од напада па надаље у десетом и једанаестом месецу?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не, не, избјегавао сам га.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли га виђали у то време?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где сте га виђали?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Био сам назочан кад је бацио зољу у кафић кад је убио Оструна, како се зове, не знам име, углавном Оструна, други дан напада ваљда, трећи, четврти, пети, бацио је зољу у кафић. Он је био испред мјесног уреда, кафић је преко пута, у центру Ловаса, он је испалио зољу и убио човјека ни кривога ни дужног, без везе, утјеро га у кафић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте изузев ових Ваших мештана које смо мало час споменули, упознали било кога по имену, по надимку од ове друге војске тако да кажемо без обзира која је војска у питању?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не, па нисам имао прилику да се дружим с њима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисам Вас питао да ли сте се дружили него да ли сте упознали било по имену, по надимку?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Па нисам имо прилику, ја сам био, био сам стално упослен, запослен, радио сам ко будала кад је и киша и све живо, ја нисам имо времена било гдје, шта, нити је ко хтио од њих разговарати с нама. Једино сам срео једанпут једног из Ваљева човјека који је дошао са «Тамићем» у Ловас који је требао ићи на Вуковар, који је рекао да су му затворили жену и дјецу, двоје дјеце, да је натјеран да дође овамо, да дође у Ловас, да није он самовољно дошао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате када је био тај догађај на том како се зове већ минском пољу?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Није то како говорите «како се већ зове» то је минско поље направито.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, да ли се сећате када је.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Фино реците, културно, немојте ми тако говорити, тамо су људи погинули, убијени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Извињавам се, нисмо се добро разумели, нисам имао намеру никакву, таман посла, него Вас само питам да ли сте чули за догађај на минском пољу?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Па и ја сам требао ићи, мене је спасио од Љубана Деветака зет.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли нам описати шта се догодило дан пред тај догађај на минском пољу?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Ништа, ја сам био на њиви, једноставно сам прекинуо радити, негдје око два сата су рекли да се повучем назад у село и отишли смо кући, тако су нам рекли да се вратимо назад и онда су нас натерали у задругу, поставили нас на клупу да

сједимо цијелу ноћ и онда се пуцало, негде око поноћи да ми признамо ко има оружје у селу, ко пуца на Србе по Ловасу, а у Ловасу било је шест калашњикова, пар пиштоља и оних ловачки, они који су били ловци, ништа оружја није било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се нешто у току ноћи између тог дана шта се дешавало?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јесте, пуцало се, неко је направио, пуцало се преко пута задруге.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта се догађало?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Онда су нас тукли, тада су нас тукли, убијали бога у нама да признамо ко то пуца кад су сви мушки затворени. То су пуцали они. Ко би пуцао у пол ноћи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Вас неко ту ноћ тукао?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Вас ту ноћ неко од присутних тукао?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате по имену, по изгледу, по надимку ко је?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не знам, ноћ је била.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Изузев Вас да ли је тучен још неко од ваших суграђана?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јесте пуно, малтене сви, сем оне што је Љубан одвојио њих 15-12 не знам точно. Љубан је одвојио 15-так људи отприлике по његовој наредби, именом и презименом су прозвани и одвојени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је то било, увече или ујутру?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Увечер.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се Деветак то вече појављивао ту у дворишту задруге?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не, ујутру се појавио. Ујутру пред полазак на минско поље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је ујутру било тог физичког малтретирања, туче, пре него што сте кренуло на минско поље?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Било је скалпираних и убијених са цевима и ланцима. То је била, то је била радиона од ПЗ «Ловаса», шта је било при руци то су млатили људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је било, да ли можете проценити евентуално колико је било тих присутних војника који су Вас у том дворишту чували и како рекосте тукли, малтретирали?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Није било пуно, шта знам, од 6 до 10.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули да се они међусобно на неки начин ословљавају по имену и по надимку, да ли сте могли уочити?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Био је Петроније, Петроније је био. Био је, за Петронија знам да је био, и био је један малољетник тад је био малољетник ловашчанин, како се презива.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не знам точно како се, млађи од мене 10-так година, 12, 15.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви били присутни када су, Ви сте описали да сте отишли тамо да издвојени тамо у кухињу да Вас је тај издвојио и ту Вашу причу смо чули, да ли сте Ви видели када су и остали Ваши мештани који нису издвојени изашли из дворишта.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Ови одвојени, који су били одвојени?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, ови који су остали у дворишту и који су касније изашли из дворишта и који су кренули тамо?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јесам, јесам јер мене су преселили у стари дио задруге и ја сам гледао кроз прозор. Како кажу кукуцо сам кроз прозор кад су ишли у колони, а около су били паравојна јединица око њих, као чувари.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али пре него што су кренули ти мештани из тог дворишта, да ли сте Ви видели да ли је нека војска још изузев ових који су још били ту, да ли је улазила?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Војска није, већ паравојне јединице су биле, војска није била, није била ЈНА.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: По чему сте Ви разликовали војнике ЈНА и те паравојске?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Па чујте ваљда сам био бивши војник бивше државе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па тим пре нам објасните по чему сте их разликовали?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да Вам именујем ко је пратио?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Ако је Марко Јапунца пратио и носио пушку, овај није био војник, Илија Кресојевић који није био војник а носио пушку и пратио своје мјештане, је ли вам то довољно, требам још именовати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Изузев тих мјештана, да ли сте Ви видели да је у пратњи тих Ваших који су отишли и изашли из дворишта Задруге било још неке војске која је ишла са том?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јел вам говорим да су то све били дивљаци, паравојна јединица, није била регуларна војска, ниједан војник није био регуларан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Опет Вас питам како Ви разликујете ту регуларну војску од ове паравојске, по униформи, по чему?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Како Ви разликујете.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али ја Вас питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Балићу не можете Ви да постављате тужиоцу питања, у истрази сте рекли.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не може ни он мене питати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, саслушајте ме, у истрази сте рекли истражном судији «ту ноћ ја мислим да су дошли Ваљевчани и да су их они одвели», спомињући овај догађај о коме Вас пита тужилац.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Који Ваљевчани?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Који Ваљевчани?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте Ви рекли истражном судији 16.07.2007. године.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Дошла је војна полиција и спасила оне остале читаве људе, који нису побијени са леђа на минском пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало ближе микрофону, не чујем Вас.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Ја сам товарио са минског поља људе и нису убијени од мине, већ су у леђа пробијени, пробијена леђа, ја познајем одакле долази метак, неће кожу пробити метак од мине на леђима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није било питање сада, него је питање ја Вам предочавам да сте истражном судији помињали неке Ваљевчане који су дошли ту ноћ и да су сутрадан одвели ове који су после страдали на тој детелини, на том минском пољу, па откуд овај податак који спомињете истражном судији?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Ја то нисам тако, Ви то криво говорите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не говорим криво.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не може ако нико никога није одвео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало саслушајте ме господине Балићу, ово је аудио запис онога што сте причали истражном судији, значи нема криво уписано, криво говорено, ово је снимано кад сте Ви причали?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Није нико никог одвезао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одвео, мисли се на то, не одвезао колима, него сте помињали неке Ваљевчане?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да. Тако су они рекли да су дошли из Ваљева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па на то Вас враћам стално. Изволите тужиоче даље. Је ли то тачно што сте рекли да су неки Ваљевчани?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Тако су они рекли да су из тог краја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: (бранилац Љубана Деветака и Милана Девчића) Ја ћу Вам поставити неколико питања у односу на ово што сте говорили данас и раније код истражног судије. До данас нисте говорили да сте имали било какав контакт са Љубаном Деветаком, да ли је то тачно?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Имао сам само један контакт кад сам продао краву па сам ишао код њега по новац, био је у уреду где је ова задруга.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А када је то било ако можете да определите?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Чујте не могу се сјетити који је то баш дан био, у том периоду је било.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, зато што сте данас рекли да је Љубан себе прогласио власником државног земљишта и да сте то чули од њега па Вас ја то питам кад сте то чули тачно од њега?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Кад смо сједили пред минско поље, то вече, ово је моје и задржно и ваше то је све моје.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Мислите вече пре минског поља?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јесте ту ноћ, кад су нас затворили у круг.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Малочас сте на питање тужиоца одговорили да Љубана нисте видели у задрузи вече пре минског поља.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Био је, јер смо затворени били кад су нас претресли, ушао је на пар минута и изашао је ван, њих четворица он пети.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И када је ушао тих пар минута, обратио се вама и то је рекао?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јесте и изашао ван.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, даље морам да Вас питам с обзиром да сте изнели први пут, давали сте три изјаве онолико колико ја имам у списима, први пут сте изнели јако тешке оптужбе за Милана Девчића, да је убио.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Па и дан данас.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Молим?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: И дан данас.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Не разумем и дан данас.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Све што сам рекао ништа не лажем, можда нисам све ни испричао.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, ја вас сада питам с обзиром да сте изјавили да је убио кума, брата и оца?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Ако није убио он особно, али је наредио да се убију.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли можете да ми кажете одакле је Вама то познато да је он наредио да се било ко.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Зато што је од Ђуке Лукетића отац молио га да, пред Мјесним уредом кад смо правили ограду за доље за подрум гдје сам био ја кад сам затворен, тај Лукетић стари Перо молио га да их спасе, да извуче их из села, он каже не бој се каже матори каже моји сте ви.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И то је једино што сте ви чули везано?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: То је довољно за мене.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: То је значи Ваш закључак ако?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јесте, је.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Е хвала Вам пуно. А да ли знате кад су страдали Ђука и Перо Лукетић?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да вам кажем тих дана сам ја био под великим стресом датуме ја не памтим, стварно не памтим.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Хвала вам. Споменули сте мало пре да је у Ловасу било 6 калашњикова и пар пиштоља, то је оно што Ви знате, а код.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Па можете да ми кажете откуда ти калашњикови у Ловасу, код кога су били, чему су служили и остало?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Па немам појма, то се тако, а у Шиду су се куповали пиштољи, ја сам ишао возити двојицу, тројицу, да иду

купити, па тамо оставу податке своје особне оставили су, то и купили тамо своју шкрињу.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли је у Ловасу пре десетог месеца био организован некакав Кризни штаб?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И који је био задатак Кризног штаба?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Немам појма.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли сте Ви припадали Кризном штабу?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, питаћу Вас још везано за Вашу изјаву из истраге, на питање истражног судије објаснили сте да је командир милиције био неки старији просед човек?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Је, не знам му ни име ни презиме.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, да ли је то човек који Вас је испитивао када сте били у станици милиције?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, да ли можете да определите када Вас је испитивао он у станици милиције? Не мора тачно датум?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Негдје, негдје око 24.12. – 23.12. тако некако.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А с обзиром да сте рекли да сте и пре 12. месеца били једном позвани у станицу милиције када Вас нико није малтретирао, да ли знате када је то било, тај догађај други?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не знам, стварно не знам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, да ли знате.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не знам датум.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Да ли знате када је био саслушаван Ваш отац, отприлике?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Па био је саслушаван кад и ја 23.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Код истог?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Само што мене су одвојили, нас четворицу су одвојили у једну гаражу на оскудне мјере, такозване њихове.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, хвала Вам пуно, немам питања више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље. Нема питања. Од бранилаца? Изволите.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Господине Балићу, да ли сте Ви лично видели када је Жељко Крњајић испалио ту ракету на кафић како сте рекли или не?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да, да.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: А да ли сте Ви можда пре тога или после тога били у неком личном контакту са господином Крњајићем или не?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Хвала богу нисам, избјегавао сам га колико сам могао.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро. Хвала. Можете ли ми рећи, пошто ћу Вам претходно предочити, да приликом саслушања Вашег пред истражним судијом овога суда нисте говорили о томе да је Жељко Крњајић испалио ту ракету на кафић како сте малопре рекли?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Имам папир за тог овај Оструна кад сам свједочио, мој исказ имам ја копију.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ја Вас питам, молим Вас, овај.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не би свједочио да нисам био назочан, онда је још била гостиона тамо, па да гостионица, код оне оградe.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ја Вас питам, због чега то нисте изјавили истражном судији и имате ли какво објашњење за то?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Па можда сам заборавио. Има тај доказ код суда, само не знам код којег суда, у Загребу сам ја то дао изјаву.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: А добро можете ли нам још ово рећи, да ли сте ви икад имали икаквих проблема са господином Крњајићем?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не, ни са ким у селу.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Да ли Вас је он некада злостављао и тако даље или нападао или вређао или томе слично?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Никад ни са ким у селу нисам имао проблема никаквих.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: А добро, том приликом можете ли то мало детаљније да објасните, где се то дешавало то кад је овај Крњајић наводно испалио ту ракету, где се то дешавало, у којим је све то околностима било и да ли је неко поред Вас био тада и ко, ако је био?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Била су двојица покојника, они су покојни, убијени су, они су били на минском пољу, Сабљаци, два брата рођена, а ми смо, био сам зато што у селу, онај натпис

«Хрватски дом», то се требало скинит, зато сам био тамо, морао сам то и ја радит.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Хоћете молим Вас рећи имена и презимена тих људи који су на жалост сада покојини како кажете? Навести њихова имена.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Перо Сабљак, Ивица Сабљак.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: А добро у погледу овога места, одакле је наводно Жељко испалио ту ракету и тог кафића, хоћете мало ближе да нам то објасните.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Ја вам говорим преко пута је Мјесни уред.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Је ли он био ту сам или шта је, шта се већ ту дешавало, можете мало опширније и ближе да то објасните?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Па једноставно он је пролазио тамо и он њега ухватио за раме и неко је још био са њим, тог човјека не познам, од његових неки шта ја знам одакле су дошли, дај утјерај га у кафић и он се поставио преко пута Мјесног, од капије Мјесног уреда када је овај човјек изашао, његов тај, из његове паравојне јединице, кад је изашао ван он је испалио зољу. То је све.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Да, да, то је све.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: И окренуо се и отишао као да ништа није се десило.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро хвала вам, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље од бранилаца нема више? Изволите.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Добар дан.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Добар дан.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Ја сам Бранко Лукић и имаћу само неколико питања за одређену ситуацију, мало Вас је пре и председник већа питао, председница већа питала, везано за тренутак када се људи изводе из задруге. Код истражног судије Ви сте рекли да су људи који су изводили те затворене били у СМБ униформама, а онда сте рекли да је било и оних у маскирним и у СМБ униформама, да ли остајете код тога?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не, нисам ја тако рекао.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Па кажите нам онда појасните нам Ви сада како је то, како су били обучени људи који су.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Ових пар мјештана или су имали хлаче СМБ, или су имали само блузу или су имали само капу од ЈНА, ови мјештани моји, моји мјештани бивши.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Добро.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: А ове остале не познајем, они су имали маскирне униформе.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: А људи који су били унутар задруге који их изводе, да ли се сећате у чему су били обучени? Ако се сећате, ако не.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Слабо, слабо.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Добро. Ништа више хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добар дан. Ја бих Вас молила да ми кажете да ли сте са места на коме сте се налазили у моменту када сте посматрали кад колону изводе из дворишта, могли да видите ваше ове сународнике, Јапунџића, Кресојевића и тако даље?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Можете ли да ми опишете где су се они налазили у моменту када су људи кренули да излазе из задруге?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Поред колоне, они су били њихова, чували су их да неће неко побјећ.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Поред колоне, да ли можете да ми опишете прецизније да ли ближе почетку колоне, да ли у средини колоне, да ли при крају колоне?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Је ли то сад важно.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Јако.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Имали су пушке и били су поред.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала то знамо, само молим Вас ако можете да ми кажете где су се тачно налазили у односу на колону?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уколико се сећате господине Балићу, ништа није.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Отприлике у сред колоне или, то је смјешно питање.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Е сад ћу ја још онда морати једну ствар само да Вас питам, објаснили сте да сте се неколико дана скривали када је почео овај догађај са Ловасом, и да ништа нисте могли да видите осим што сте чули па сте набројали, псовке, пуцање, галаму и тако даље.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Је.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: После сте објашњавали да сте неког човека видели на некој капији, јесте ли Ви уопште нешто могли да видите или нисте видели ништа?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Видио сам га кроз сам напад, кад је улазио код ујака у двориште.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Значи то сте нешто ипак могли да видите?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Њега сам видио, препознао и он је спасио да се не баци бомба у подрум.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Њега сте само видели? Јел се сећате кад сте њега видели господине Балићу?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: 10.10.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала, е сада да ли можете да ми кажете чиме сте се бавили пре почетка ових догађања, шта је била Ваша, јесте радили нешто, јесте у Ловасу били запослени?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јесам

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хоћете ми молим Вас казати?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Шта сам радио, шта ради дјете са села које се бави пољопривредом и сточарством.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Бавили сте се пољопривредом, је ли тако?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јесте.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Па будите љубазни кажите ми ја сам у Вашем исказу негде прочитала да сте имали врло коректан однос са вашим метанима, да сте отварали њихове капије?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јесте и тврдим поново.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Само дозволите да завршим па ћете онда Ви да ми кажете, да сте отварали капије њихових дворишта, улазили и завршавали свој део посла у том дворишту, излазили?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јесте.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Излазили напоље, да су Вам то дозвољавали људи ваши?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Шта сте радили извините, то по двориштима?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Па ишао сам испумпавати отпадне воде.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Па ово Вас све питам управо због тога што сте мало пре на питање тужиоца рекли, радио сам на њиховој земљи а не на својој?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Па радио сам на њиховој земљи, то је после.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Желим само да Вам, само дозволите.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: То је после 10.10. нисам више могао радити на својој земљи када је Љубан рекао да то више није моје.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Али схватам да сте радили и на туђој и на својој земљи и пре свега овога што се, то је Ваш посао био је ли тако?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да. Хвала богу.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, е сада само ми кажите још ово, када сте се јавили у Задругу, рекли сте да сте добили радну обавезу?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Јесте ли примали неку надокнаду за то господине Балићу?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Батина. Батине.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Е сад ја да не кажем смешан одговор, нећу бити таква, него ћу Вас само замолити док не дођемо до тих батина да ми кажете да ли сте добијали неку надокнаду за ту радну обавезу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ја би хтела Вас да питам већ ко зна који пут, ја не знам у овој судници, кад постављате питање, кога браните, да ли је Вас неко ангажовао па ми не знамо, Ви браните опт.Јована Димитријевића који нема ни принудне радове, ни напад, ни ништа, само минско поље, да ли сте, у чију се улогу стављате, да ли у улогу тужиоца, да ли браните некога за кога ми не знамо овде да Вам је потписао пуномоћје?

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не браним никога судија, нико ми није потписао пуномоћје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па објасните ми.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: О томе би Вас обавестила, али у сваком случају од почетка овог суђења инсистирам на неколико ствари, то је на терминима који су унети у ову оптужницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате термин за Вашег оптуженог кога браните, имате термин 18.10.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не, то је генерално. Мој оптужени живи у једној атмосфери која је названа минско поље, приндни рад и све оно остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тужен.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Са осталим саоптуженима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тужен за принудни рад Јован Димитријевић, није, је ли тужен за напад, није, је ли тужен за беле крпе, беле траке, није, значи Јован Димитријевић има 18.10. и тај догађај и ништа више.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли мислите да овим питањима одузимам суду време или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па мислим објасните у чију улогу се стављате, да ли у улогу тужиоца, у улогу неку.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: У улогу онога ко треба да открије праву атмосферу у уноме што се дешавало, јер ће бити за све нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чију улогу преузимате?

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ничију улогу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улогу суда, улогу тужиоца, чију?

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Само да расправим термине, минско поље, принудни рад, беле крпе, и остале ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али ми ћемо то.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Нисте ми дозволили ни прошли пут да ставим примедбу на исказ претходног сведока када је колегиница поставила питање принудни рад, а она говори надници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим да се држите онога за шта сте Ви овде, кога браните.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро. Немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер ако ћемо сви сада адвокати и сви да испитујемо све и свашта, постоји суд, постоји тужилац, постоје пуномоћници оштећених и сваки оптужени и адвокат у оквиру онога што брани. Изволите даље, има ли питања? Изволите.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли можете да кажете колико сте високи?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: 170 отприлике, 169.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли можете да опишете Косту?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Косту?

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Па он је био негдје око 160.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А нешто друго, неки ближи опис?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Носио је католичку капу од свећеника из Товарника.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Још нешто да ли знате, хвала немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље, од оптужених? Изволите.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добар дан Вјекославе.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Добар дан.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Спомињао си данас у својој изјави да си чупао неке камионе из шуме?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: да.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па би те молио да кажеш кад је то било у односу на минско поље, пре или после?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: То је било после.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Сигуран си?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Ја мислим да је било после.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Кад су се потукли малтене Товарничани, Срби товарнички и ловаски Срби ко ће који камион узети.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: И било је пуно војске тада, је ли тако?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Гдје, са мном?

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, него у тој шуми, где си чупао то?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не, то су били камиони који су Хрвати сакрили док је тамо било и.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: У шуми Јелаш је ли тако?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: У камионима испод цераде и тако то.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: У шуми Јелаш?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: То је било према Томпојевцима.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, па Јелаш је то до томпојевачког пута.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Добро, Јелаш да.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Овај, грешиш у времену, било је то ипак који дан пре минског поља.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јел, добро, испричавам се, кажем вам зато не могу памтити стварно и прошло је пуно времена.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли си ти сматрао и ту чупање тих камиона за рад за Задругу, као рад за Задругу?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Неко ме послао, не знам ко.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Ишао је Тепавац са мном, овај Тепавац из наше улице, из Гајеве.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, да, Зоран вјероватно, не?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да, да. И он оставио ми је у шлитеру зољу и да нисам сакрио бундом кад сам улазио у село, испред

централе је ли, била је барикада, претрес, била је тамо војска чувала улаз.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Мени је само ме занима да ли си то доживео као рад за Задругу или за неког трећег, само то, ништа друго.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: За неког трећег, немам појма за кога сам радио, углавном сам радио.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Значи ти си првих дана често ишао трактором низ централу тамо према Економији, према шуми и назад у село је ли тако?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми када се пењеш уз централу, онда гледаш у кућу прије него што изађеш у правац према школи и задружној новој управног згради, гледаш у чију кућу?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Доље или горе?

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Одоздо када идеш у село?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Па чија је то кућа, то је Антоловићева је кућа друга, а прва је Кризманића, је ли.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, не, кад се већ пењеш прије него што је кривина десно за центар села, у чију кућу гледаш?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Од, од, како се презива, Перица, не Перица већ Матија, од Матије.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Прођеш крај Матијине куће па још мало напред мораш онда ићи десно у кривини да би ишао у центар села, чију кућу видиш испред себе док не скренеш десно у кривини? Је ли видиш кућу лимара оног Девчића?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да. Бранка Девчића.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тако је.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Нова кућа, је ли.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јеси тих дана приметио да ту стоји нека војска као стража испред његове куће?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Па нисам приметио, малтене сваки дан сам ишао горе, доље, чак сам возио и задружни уваз и оног «заставу» пола, то сам возио у почетку, то је твој зет дао, возио сам, ишао сам у пекару по крух, па сам горе, доле ишао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Мислиш на Слободана Кувара?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Он ме извукао са минског поља, ето.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Он те запошљавао? Добро.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Где је он, могу ли питати где је он?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У Суботици, мислим да се председник већа неће људити, у Суботици. Реци ми молим те, говорио си данас да си на дан тај кад се догодило минско поље да си прешао из дворишта у стару задружну зграду, је ли тако?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јесте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па бих те ја питао колико још људи је било с тобом у тој згради?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Били смо ја и Клипа овај Пољак Ивица.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не више?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не, само ја и он.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Сигуран си?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Сто посто.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па добро кад си ти изашао из кухиње и прешао преко?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Нашао сам исказницу, личну карту од Францике доле из Дола.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Кад си изашао из кухиње и прешао преко у ту стару зграду?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Десет минута пред полазак за минско поље, отприлике.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. Имам примедбе само госпођо судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Прво мислим да сведок се добро не сећа, јер ако је изашао десет минута пре поласка на минско поље, онда после одласка на минско поље у ту зграду је дошло много више људи него један или два колико он спомиње. То је једна примедба.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не, ја сам само погледао, опрости, ја сам само кад су људи излазили ја више нисам видео ко је дошао у задругу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: То је нешто друго што ниси видео.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Једноставно било ме је страх, а знаш каква су она стара зграда, они дрвени из унутрашње стране, само сам кроз то погледао кад су људи већ кренули на минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Сведок је спомињао у својој ранијој изјави, мислим код истражног судије да сам ја овластио Катку Ловрића и Слободана тог куvara или Грубача по презимену, да по једног Хрвата може да спаси и да је то накнадно чуо од њих.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да то сам чуо од Слободана.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па хоћу да кажем да је то нетачно и произвољна тврдња. Исто тако да ме је виђао у униформи то сигурно није. Исто тако уочи догађаја на минском пољу ме није могао видети у дворишту задруге.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не, нисам ја рекао да си ти био на минском пољу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, кажем уочи догађаја на минском пољу ниси ме могао видети у том дворишту радионице тако да му нисам могао рећи да је све моје.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Дан пре си то рекао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па дан прије. Јеси ли ти био на том скупу где сам се ја обратио народу? Извињавам се пошто постављам питање. Јеси ли био на том скупу?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јесам, седео сам на тој клупи, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Кад је то било?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, нисте се сад разумели. Оптужени Љубан Деветак Вас пита да ли сте били на неком скупу кад се он обратио људима, мештанима Ловаса?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Па то је било дан прије минског поља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Балићу, Ви у вези овога што сад причате, причали сте у истрази да то, тај скуп на коме је Љубан Деветак помињао о тој имовини да је све сад то његово или тако даље, да сте то чули од Вашег оца, а да на том скупу присуствовали нисте? Ако сте заборавили ја Вас подсећам шта сте раније изјавили?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Добро, ја се испричавам што грешим али испричавам се ако грешим.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Госпођо председнице, имао бих само још једно питање баш поводом тог скупа. Рекао је то код истражног судије шта је чуо, па само бих питао да ли му је отац можда пренео да сам ја на крају кад сам се обраћао мештанима села, да ли сам им на крају рекао да трчећи изађу из дома културе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сад то предочавате то трчећи?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па кад је већ све чуо оно да ли је и то можда чуо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не знам ко је то изјавио па Ви сад предочавате или шта?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Госпођо председнице, стварно толико измишљања да морам нешто и рећи што никад нико није изјавио и што се не може ни замислити као и ово што прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље. Има ли још неко од оптужених питања? Изволите.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добар дан.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Добар дан.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Знаш ли с ким разговараш?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Знаш?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Знам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ко сам ја?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Где ти је црна коса?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Побелио сам због таквих као што си ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Балићу. Изволите даље наставите.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Имам питања, реци Вјекославе да ли си ти дао стражу у селу Ловас?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јесам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: И у којем периоду?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Шта ја знам, једно двадесетак дана пре 10.-ог.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Колико пута си ти био на стражама?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Једно пет пута.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Пет пута? Добро, није битан број, него питам само. Ко ти је био командир тамо на тој стражи?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Немам појма.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Како немаш појма кад си дао изјаве неке друге?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Мислим да је био Мујић, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве изјаве, о чему се ради?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па давао је изјаве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је давао изјаве?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па ја мислим да има негде ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то што Ви мислите да то негде има позовите се на неку изјаву.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ево сад је рекао да му је био Мујић командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па немојте тиме да се служите, «давао је неке изјаве тамо». Где то имамо изјаве од сведока, реците која изјава, кад, пред којим органом?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Постоји изјава у службеним белешкама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим службеним белешкама? Не може да се користи никаква службена белешка милицијска и било каква друга, само имамо овде изјаве које је сведок дао пред истражним судијом.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Сад је рекао да му је био Мујић Ивица командир страже, није се чуло. Чуо сам ја господине тужиоце, ваљда сте и Ви чули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Девчићу, немате шта да Ви причате сад са тужиоцем.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не, него просто сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде да завршимо са испитивањем.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Када ме је видео први пута у Ловасу, да ми каже датум отприлике да ли се сећа и како сам био обучен?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Датума не знам, био си у милицајској униформи обучен.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја се извињавам, слабо чујем.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Први пут сам те срео кад смо правили ограду у месном уреду, у дворишту месног уреда.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Кад је то било, сад ти мени реци?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Немој ме зафрквати, не знам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли си ме тад видео први пут?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Није било за Ловас, сто-посто.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Питам те да ли си ме тад видео први пута у Ловасу, молим те? То што ти сад спомињеш кад је, да ли се сећаш везано за шта ајде ми реци, пре минског поља или после?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Кажем да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Нисам разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може да се сети тачно кад Вас је видео, ето то је његов одговор.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А како сам био обучен тада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је у полицијској униформи да сте били.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли Вам је познато колико је било калашњикова у Ловасу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је изјавио у својој изјави.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па ја га сад питам па зато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта сад понављате оно што је већ сведок причао, шта, у чему је смисао?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли му је познато ко је то набавио, ко је донео те калашњикове у село Ловас?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То не знаш?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не и не занима ме.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Пошто је овде рекао данас да он зна да сам ја убио своје кумове Лукетић Петра, Ђуру, Анту и тако даље, па наводи где је то било, тај разговор што си ти чуо наводно између мене и покојног Пере где је то било?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Пред месним уредом.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Пред месним уредом?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јесте.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А кад је то било, који датум?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Понављам ти пети пут онај дан кад се, не знам датум, али кад се правила ограда за наш затвор, у месном уреду кад смо утерани у подрум доле.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А шта ја имам са затвором молим те и са оградом, где си ти мене видео?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Тамо те Перо молио да га спасиш.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ти си малопре рекао?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: А ти си рекао овим речима «Матори, не бој се, ви сте моји».

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Чекај Вјекославе да разјаснимо ову ствар. Ти си рекао малопре да се то догађа испред затвора. Сад си рекао испред месне заједнице?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Говорим ти, то сте ви направили тај затвор у месном уреду у дворишту, ја га правио и Манојле Филић, копали су, вукли жицу, уређивали.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Чекај човече драги.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Немој ме правити мајмуном.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да разјаснимо једну ствар. Рекао си малопре да се то догађа испред овога затвора, други пут си рекао да се то догађа испред месне заједнице?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Па којег затвора, немој ме правити мајмуном, којег затвора, ми смо правили себи затвор у дворишту месног уреда.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па то си ти рекао Вјекославе, ја само понављам оно што си ти рекао.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Реци ми где је затвор у Ловасу, да ли можда постоји?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ти си рекао малопре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, објаснио је у дворишту месног уреда да је ту донето за прављење.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Пре тога је рекао госпођо испред затвора да се то догађа тај разговор наводно између мене и њега и као Петра покојног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па објаснио је да је тај затвор у дворишту месног уреда ту, да је ту доносио жицу.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Госпођо, то су два различита места, испред месне заједнице и испред затвора.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Није истина.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А то је рекао једном, у изјави је рекао да се догађа испред затвора, други пут каже испред месне заједнице.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Ма којег затвора, јебо те.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да псујете.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Молим да се определи за једно, за један одговор.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Немој ти мени да се определим, ти си се определио.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја сам се определио а не знам да ли си се ти определио.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Зато и јеси ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте да се расправљате него крените даље.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја те питам још једанпут да ли си ти сигуран где се тај разговор одвија и да ли је тај разговор уопште одвијан, како си ти рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је сведок више пута, шта сад? У дворишту месног уреда, ето то је рекао.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте, то је већ треће место сад, рекао је испред месне заједнице, па је други пут рекао испред затвора, испред подрума.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Па затвор ти је био бено једна у дворишту.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја те питам где си рекао, определи се молим те.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Девчићу, ако Вама није јасно. Па рекао је човек да је у том дворишту и да је ту био затвор.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја Вам кажем госпођо да ја немам везе никакве, о никаквом разговору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је нешто друго.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То што он лупета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је нешто друго.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То што он лупа глупости.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете тако да разговарате.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Госпођо суткињо, ја не бих с њиме више разговарао.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па не бих ни ја с тобом али морам, да се расправимо.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Ја могу прекинути.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Девчићу, новим ЗКП-ом је предвиђено и да могу да Вас новчано казним и тако даље.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Знам госпођо, али он мене оптужује веома тешко, према томе ја хоћу да расправим са њим, да рашчистимо ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете али на прави начин, а не да пет пута понавља сведок одговор на исто питање.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Он даје одговоре, сад каже испред месне заједнице, сад каже у дворишту, сад каже испред затвора, па молим вас то су три различита места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је у дворишту том и да се ту налазио и затвор и шта ту има?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То су три различита одговора, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идите даље са питањима да се не задржавамо више око овога.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Питам те још једанпут да ли си ти мене можда заменио с неким?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Сигурно?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Сто посто.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја имам примедбу госпођо, да кажем да господин овај што прича, да то уопште није тачно, да ја никада то нисам изговорио нити био присутан са поменутиим овим Балић Вјекославом и са покојним Петром Лукетићем и да он измишља глупости и да прича глупости овде, да лаже и то ноторно лаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имају ли даље оптужени питања? Изволите.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добар дан.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Добар дан.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: подине Вјекославе, само једно питање.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Реци.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли ме познаш?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Рекао си.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па чекајте сад, да ли Вас познаје. Ко је ово господине Балићу?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Жељко Крњајић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро, то те питам што код истражног судије ниси ме познао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али нисте били лично него је гледао неке фотографије, колико сам ја разумела.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: То су биле слике црно-беле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље, има у аудио запису.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Вјекославе, рекао си од 10.-ог да си се крио пар дана?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Два, три дана, тако.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: И онда си изашао, је ли?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: И кад си ти то којег датума био пред том месном заједницом кад сам ја испалио зољу а ти стајао поред мене?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Нисам поред тебе, ја сам стајао пред гостионом.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: А који је то датум био?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не знам баш, не могу.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: А отприлике наспрам уласка у село?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Ја сам рекао да се датума не сећам, не знам ни кад су ми се дјеца родила.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па наспрам минског поља и уласка у село отприлике, чини ми се да си и рекао малопре?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Прије минског поља је то било.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Молим?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: То је било прије минског поља.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па отприлике који датум, четири, пет дана прије?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Говорим ти не знам.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро, хвала.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Молим.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Имао бих ето само примедбу, мислим да је све јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље оптужени.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Поставио бих сведоку прво питање, с обзиром на његово понашање недолично, да ли се лечио од неких психичких обољења?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли разумели питање господине Балићу?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јесам. Не лечим се, а ја мислим такво питање не би морао одговарати на такво питање господине Косијер, то је недолично од њега да он мени то питање поставља.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Друго питање, сведок је, колико сам га разумео данас рекао да је на минском пољу скупљао погинуле и да је видео да су с леђа убијени, па бих га питао колико је скупио лешева? Моје питање колико је погинуло на минском пољу особа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули господине Балићу питање?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јесам, размишљам, опростите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате колико сте лешева скупили тамо на тој детелини кад сте били?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Мислите мртвих тјела?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Четрнаестак ја мислим, нисам точно сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Четрнаестак, могу почети бројати имена.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Моменат. Колико отприлике, ајде не морате?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Кажем четрнаестак.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Четрнаест? Да ли можете да ми набројите десет погинулих, све сте их познавали вероватно?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Пробаћу. Солаковић.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Један.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Солаковић, Сабљак, два Сабљака још, два рођена брата.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Пет.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Лукетић, Палијан, још један Палијан, не знам.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добро, хвала, сасвим је довољно. Немам за сведока више питања него бих само госпођо председавајућа, ако ми дозволите, да нешто разјаснимо у вези госпођа бранилац оптуженог Јована Димитријевића када сте јој скренули пажњу да се држи

оптужнице, мени сте пар пута то исто скренули. Е, сад ја бих Вам само скренуо једну пажњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте, сведок је у судници, немамо времена и они тамо видео линк траје.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: За сведока немам више питања, само после да Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље, од оптужених ко има још питања? Изволите господине Димитријевићу. Не морате да стојите, седите.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Хтео бих да Вас питам само, обзиром да сте скупљали лешеве у том минском пољу тамо, да ли сте можда наишли на неки леш који је доста раскомадан? Не знам да ли сам био јасан кад Вам постављам питање.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисте?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: А да ли сте можда Ви скупили леш тог човека за кога се прича да је легао на мину? Ја не знам га по имену, сада не памтим, нисам запамтио. Краљевић Ива да ли сте његов леш Ви покупили?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да ли се сећате у каквом је стању био његов леш, да ли је погођен метком или са чим?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Он је скочио на мину, није знао, то су биле мине паштете, нису то биле мине праве мине, што би рекао постављене на минско поље.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Јесте ли видели његово повреде како изгледају?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Нисам ја дошао тамо да истражујем, ја сам вукао те људе са штриком.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро господине, хвала Вам лепо.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: А Томо Сабљак, Мицан Солаковић они су имали кожне јакне и видео сам метак с леђа од пушке, пушчани метак.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, хвала Вам лепо.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље од оптужених нема више нико питања?

Господине Балићу, реците ми да ли је пред напад на Ловас и на дан напада у Ловасу било хрватских оружаних снага?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли је место Ловас било брањено место?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Како мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неке организоване одбране места тог дана кад је био напад?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Ја не знам, ја нисам био, па било је можда на улазима у село, можда на сваком улазу било је по два-три човека, али не више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми ове цивилне страже које помињете да ли су те цивилне страже функционисале у десетом месецу 1991. године?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Како мислите страже, око села?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли су се одржавале страже почев од 01.10.1991. па надаље?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте Ви задњи пут држали стражу оријентационо гледано од 10.10., знапи пре 10.-ог?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Отприлике пре три дана напада, нисам био касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде су саслушани неки сведоци Иван Мујић, Жељко Цирбас, Стјепан Пеулић, Антон Кризманић и сви они у својим исказима тврде да цивилне страже нису функционисале у десетом месецу 1991. године јер је оружје предато полицији у Илоку а један део ЈНА?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ви кажете на то?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Нису то биле страже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ви кажете на то?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Није то била стража као стража. Једно два-три човека буду на улазима и да се село обавести ако се буде шта дешавало, нешто сумњиво да се улази у село, само то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Тако сам ја схватио ту кад сам био пар пута и тако то, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми онога дана кад је био напад 10.10.1991. године, помињали сте да је запаљена кућа неке Амалије. Како се та жена презива?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Мартиновић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се налази кућа Амалије Мартиновић, у којој улици у Ловасу?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Томислова, ја мислим да је то Томислава, одмах поред задруге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви видели у том тренутку да њена кућа гори?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Нисам видео него сам чуо и чуо сам како пуца дрво, пада цреп и тако то, а ја сам био позади код ње у дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми у вези овог дана, значи напада, да ли сте чули колико је људи страдало у нападу?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не знам точно, само знам да је код Ђуке Филића убијено два човека у дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте спомињали истражном судији и реците ми да ли сте видели тела та два човека која су убијена у улици?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Нисам могао видети јер сам био, кажем, два-три дана сам био смакнут из јавности, био сам сакривен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте спомињали Мату Кесер и Пољака?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јесте да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истражном судији сте рекли да је Ваша мајка по неком џемперу?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Мама је видела, да мама је видела и жена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли то од ње чули да су у дворишту Ђуке Филића била та два тела?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Мама је посумњала да сам то убијен ја зато што је Мато Пољак имао на себи весту труле вишње као што сам ја имао тај дан. Она је мислила да сам то ја, али није смела изаћи ван да гледа кроз прозор, капија је била отворена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми да ли сте евентуално још неко тело Ви видели или евентуално чули за неке људе који су страдали у самом оног дана кад је био напад?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Само сам чуо, видјео нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За кога сте чули, можете ли да се сетите?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јовановић, овај како се зове Дуле Јовановић и његова супруга, онда од Адама Рендулића оца, не могу да, давно је то било не могу се сјетити сад, то је стопосто за њих троје знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте накнадно чули? Добро. Реците ми после тих дана, значи други, трећи дан Ви нешто излазите, ко је ту држао неку власт у селу, да ли је Вама то познато?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Немам појма, откуд знам, само кад буде подне свирала је химна, мора се погасити стројеве, зауставити све и чекати да то прође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас нисам баш најбоље разумела, само мало ближе микрофону.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не знам ко је, то није знао нико, од нас Хрвата није знао нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте пред Жупанијским судом у Вуковару 10.12.2003. године да је Милан Девчић био главнији од полиције?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Тако сам чуо, тако се он понашао, био је уредно милицајска униформа њихова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па с обзиром да сте после код истражног судије помињали тог седог човека, да је он био командир полиције?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Ја њега нисам видео на улици, видео сам га само у уреду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа Вас не разумем.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Говорим, он је био у уреду, то сам тек на једном испитивању сам био код њега и касније га више нисам виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код кога?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Тог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог седог човека, је ли?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да, у центру је био у приватној кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми пред судом у Вуковару тог 10.12.2003. године помињали сте да је у кући Боре Кесер био неки њихов истражни центар?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: То је то било, у приватној кући је био, да, ту сам ја био затворен, нас четворица у ту гаражу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А рекли сте данас, а то сте помињали и раније да сте неку жицу тамо носили, ограђивали?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да, тамо су нас прво затворили у тај подрум, у подруму у месном уреду, у згради месног уреда и после тога идемо на испитивање у зграду Кесара и ја сам прије испитивања био изломит, то ме изломио Обрад, сломио ми четири, пет ребара и онда су ме, отишао на испитивање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сад причате претпостављам о дванаестом месецу. Реците ми када сте доносили ту жицу за ограђивање тог затвора, тако сте причали раније?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то било?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: То је било у дванаестом месецу, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, помињали сте Љубана Деветака да је оног дана када су одведени ови људи на детелину а после тога пострадали тамо на том минском пољу, да је дошао оптужени Љубан Деветак, прошао кроз двориште, отишао тамо у задружну кухињу, убрзо се појавио, почело одвајање, прозивка и тако даље. Да ли остајете при томе?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Ја понављам поновно, то је било дан прије кад су ме затворили у задружни круг, онда је прозвано је петнаестак људи, њих је одвојено, отишли су код Милића у кућу, ти људи, они су одвојени од нас, а ми смо остали цјелу ноћ сједети тамо колико је било, било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сутрадан да ли Ви видите Љубана Деветака?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Помињали сте Луку Балића и Берислава Филића да их је неко прозивао да су тучени?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ли да објасните?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Они су пребијани у кухињи пољопривредне задруге Ловаса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добр. Јесте ли Ви били ту присутни кад су они тучени?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Ја јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели ко их туче?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јесам, Петроније, не Петроније већ, о боже, сјетићу се, није важно, није из Ловаса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, помињали сте овде пред судом у Вуковару да је Петроније неком скинуо скалп ножем, при чему мислим на Јосипа Туркаља.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Је, је, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који начин то?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: То је скинуо пред нама свима, код степеница на улазу у кухињу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који начин то скинуо скалп, шта је то радио?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Са ножем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, објасните то?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Ухватио га као индијанац, Јосип је имао косу дугачку, ухватио га за косу и, као индијанац, као на филму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, за Вашег оца, да ли је он у десетом месецу био негде затваран, оног дана када је био напад или?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Био је једну ноћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, ко га је пустио из тог затвора и у ком је то затвору он био?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Није у затвору, ониу су били у једној кући, не знам точно којој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам Вас чула, где је то био затворен?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Био је у једној кући, није то био затвор, то је била кућа, шта знам колико њих, људи затворени и онда су били пуштени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваш отац Звонимир Балић у свом исказу је рекао да је био затворен у просторији на кату од задруге. Је ли Вам то познато?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Е да, у механичкој радиони задруге, у уреду, да, да, тамо где је био затворен Јовановић Јосип.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је рекао, ко га је пустио одатле?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Није, или ја сам можда заборавио, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у каквом је здравственом стању Ваш отац?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јако лоше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоће моћи он доћи да сведочи?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не може, не може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какво му је здравствено стање?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Никакво, грозно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од чега је болестан?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Од свега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, реците, да би знали да ли да зовемо човека?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не може ходати, не може сам се покретати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта не може?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Непокретан је, лежи у кревету, страшно је болестан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истражном судији сте рекли на страни 3 овог записника од 16. јула 2007. године: «Знам да је Берислава Филића и Луку Балића покојног, њих је Петроније «пеглао, убио бога у њима, тукао, претукао их».

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Е онда је Петроније, да, онда је Петроније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате и видели сте или се не сећате?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Видео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете малопре, није Петроније, не сећам се, не могу да се сетим ко је.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Опростите, овај малопре оптуженик што је био, овај, тај нижи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Тај оптуженик што је малопре мене испитивао, како се он зове?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Више њих Вас је испитивало.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Овај задњи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај последњи, то је оптужени Зоран Косијер.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: То је Коста, да, да, ово је Коста, а Петроније, да, Петроније је тукао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај последњи који Вас је испитивао је оптужени Зоран Косијер и није он Коста.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да, то је Коста, да, ја се испричавам, измешао сам мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је радио овај што Вас је последњи испитивао?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Мени није особно ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А неком другом?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: То сам чуо, а нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то нисте видели, добро. За Милана Радојчића, оптуженог, рекли сте да је био на некој од функција и да је он био изнад Девчића.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Ја тако мислим да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По чему сте то Ви закључили, да је Милан Радојчић био изнад Девчића?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: По његовом понашању, по његовом разговору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви то видели Милана Радојчића, да ли је имао неку униформу, да ли је био наоружан, где сте га то виђали?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Имао је униформу, имао је шарену униформу, маскирну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где Ви то њега виђате, па сте закључили да је он изнад Девчића по функцији?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Па, имао је шетњу од задруге до Месног уреда и тако то, али нисмо се никада ни пре рата ни после рата завадили, поздравимо се и питао ме је и како ми је ово, како оно, он мени ништа није нажалост учинио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови који су учествовали у скупљању тих лешева између осталих, сем Вас, да ли можете да побројите који су то људи били, ове са минског поља?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Био је Јосип Острун, Јосип Острун, нас четворица, петорица, још знам једног са брда, не могу да се сетим презимена, стварно, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Томислав Шелебај тврди да је и он скупљао лешеве са минског поља, саслушан је овде као сведок.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Било је увек нас, увек иде по тројица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и он тврди да је седамнаест лешева скупио. Затим ови преживели са минског поља, Јосип Сабљак, Андрија Балић, Ловро Герстнер, такође помињу седамнаест, осамнаест људи који су ту страдали.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Па тако, је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Вас ја питам, везано за ову бројку од четрнаест људи.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Ја нисам рекао, ја нисам тврдио да је четрнаест, ја сам отприлике рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отприлике Вам је то бројка?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да, нисам ја, ни тада нисам овај, нити себи записао колико је било људи мртвих, нити имена, што ми жао што нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињалои сте неког Лукетића да сте скупили тамо на тој детелини?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не, Лукетић је овај погубљен у брду, на улазу у село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па онда нисте разумели питање које је било, јер када сте Ви набрајали, да ли сте Ви то тело Лукетића скупили ту, што кажете, у брду?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било истом приликом када сте скупљали и ове лешеве који су били на детелини?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да, када смо се враћали назад, камион је стао и ту смо још њега утоварили у камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, када сте се враћали назад, купили сте лешеве још на неким местима. Реците ми.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не, само то и онда се вратио камион доле и остао доле у Дољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда сте се вратили?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да. Не, само се камион вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је тај Лукетић неки брат Адаму Рендулићу?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Рођени брат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли имате сазнање, ко је скупио леш Бошка Бођанца?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто, где сте његов леш скупили?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не знам ни где сам скупио ни још једног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим, да ли се не сећате?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не знам ни где сам натоварио Ивицу Ђаковића, исто, он је избоден био и стварно се не сећам где смо га натоварили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Балићу, ја не знам, помињете Ивицу Ђаковића. У списима постоји неспоран податак да тај човек није страдао тих дана, Ивица Ђаковић, звани «Шкица» који је умро после природном смрћу. Одакле Вам сада?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: То је Паво умро природном смрћу, убијен је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: То је његов брат, «Шкиле» је његов брат Ивица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ивицин брат, на то сте мислили?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: То је Паво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Паво Ђаковић?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта у вези тог леша спомињете?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Он је убијен код куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Он, ја верујем да је он убијен код куће, тако сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то сте чули да је убијен код куће?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: А овај, Ивица је избоден био у стражњицу, по бедрима, није могао, он је убијен пре минског поља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Ђаковић Ивица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми то нисмо чули, имали смо овде, саслушавали неке сведоке, сведока Бранку Балић, то му је и рођака, она то не тврди. Помињали сте да је Љубан Деветак имао неке заштитаре и да му се није могло прићи. Хоћете то да објасните, какви су то заштитари?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Телохранитељи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Телохранитељи, који су то?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Удаљили сте се од микрофона, не чујемо Вас.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не могу ја знати њихова имена, када их не познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не могу ја знати имена, када их не познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли то били униформисани и наоружани?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Само знам ко му је био возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Само мало, Рудић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Рудић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а нисте ми одговорили на питање, ти Љубанови заштитари, телохранитељи, како год хоћете, јесу ли били униформисани?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Ја их не познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И наоружани?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Ја их не познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Нисам их познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас, да ли сте видели, да ли имају униформу и оружје?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Маскирну, хвала богу да имају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У вези овога што сте тврдили за оптуженог Жељка Крњајића, да сте га видели ту негде други, трећи дан испред куће, кафића, у улици, Ви нисте рекли, али то је улица Иве Лоле Рибара, реците ми, саслушана је овде његова супруга, сведок Драгица Острун. Она тврди нешто потпуно другачије, везано за страдање њеног мужа Острун Ивице. Како Ви то објашњавате?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Чудно, чудно, ја имам исказ када сам ја њој дао тај исказ у Загребу, били смо заједно. Ја Вам могу послати комплетно исказ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драгица Острун ниједног момента Вас овде, она није спомињала да сте јој Ви пружили било какву информацију у том правцу.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не могу веровати, ја имам, ја Вам могу факсирати мој исказ, имам копију код себе и то знам што сам дао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја имам овде више Ваших исказа, и код истражног судије и нигде нисте поменули ту ситуацију. Чак Вас је истражни судија питао о Жељку Крњајићу и Ви у том моменту не помињете то да Ви гледате ту ситуацију испред кафића, тог «Раса» или како већ, да се то дешавало.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: То што сте мене питали, ја сам одговорио чега сам се сетио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког Миодрага Новаковића?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да, е он је био, да кажем, он је био младић, малолетник који нас је чувао у задрузи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оне ноћи, значи када сте били затворени, јел тако?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он вас чувао и још неки непознати?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, Ви рекосте да сте видели те вечери пред сумрак Љубана Деветака како је ушао и изашао ту.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са још четворицом. Да ли познајете ту четворицу?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Није био дуго, био је кратко време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли познајете ту четворицу са којима је он то био?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са неким непознатима?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте тог дана, 18.10., значи тог дана када се десио овај догађај, да ли сте ту на дворишту видели да неко туче вас који сте били ту у кругу, неке друге Ваше мештане?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете то да испричате.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: То је било, једноставно, без разлога, без ичега, неко ти дође, обилази око нас, лупи некога. Ја, хвала богу, нисам добио ту ноћ батина, неком пукне глава, лупи те оним цревом, неким ланцем од комбајна и тако, без разлога, неко тражи да иде на WC, па добије батина и тако то. Ако хоћеш на WC мораш се окренути.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви ту били присутни када су ти људи тучени или сте чули касније да су тучени?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Гледао сам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С обзиром да кажете да су Вас одвели у кухињу, одакле сте Ви то гледали?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Па, горе има, сада сте ме питали, ту ноћ, мене су одвели ујутру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, пребацили смо се већ на 18.10., значи сутрадан, пре одласка на ту детелину. Ја Вас питам, да ли на дворишту су ту људи тучени? Уколико јесу, да ли сте Ви то видели или сте чули?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Врата су од кухиње отворена, ја сам моје мештане гледао. Ја нисам био дуго тамо, у тој кухињи, ја сам само ту стајао и чекао да дође Слободан и онда ме Слободан, прешао сам преко у задругу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тада када сте били у кухињи, кога, да ли сте видели неког познатог ту у кухињи?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Па, било је мештана, жене које су биле радиле у кухињи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте то видели ту? Јесте видели неке мештане Србе које знате, који су били у униформи, са оружјем?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не, само су биле, говорим, само су биле жене које су кувале за војску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте ту да је био Петроније и да је он ту Вас и довео.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Петроније је тукао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Петроније је тукао Филића и Балића Луку и скалпирао Јосипа, а мене је, онда је рекао, овога Ловрића Ката и Слободан, да мене ослободе. И он је изашао ван пред све и каже, «ко је Балић Вјекослав», ја кажем «ја сам, Вјекослава нема више ниједног у Ловасу» и ја сам се појавио, каже, «ходи, ти си мој». Ја сам се малтене упишкио у гаће од страха када сам видео шта је направио овом, али мене није дирао и рекао сам шта је било после и нисам ишао на минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можете ли да ми мало ближе опишете тог Петронија, да ли се сећате, какву је боју косе имао, био црн, плав, смеђ, какав?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Ђелав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ђелав?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Био је без косе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био крупан?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Није био дебео, али крупне кости човек, како бих рекао, као спорташ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде су саслушани неки сведоци који су помињали неког Николу Бадањка. Да ли имате сазнања или сте видели тог човека, ту ноћ, наредног дана?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Био је на клупи испред мене, ту ноћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнања, да ли је тај човек тучен?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да, испричајте ми шта?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јесте, био је тучен, не знам ко га је тукао, углавном, овај, «дај чико, јел то твој «Фићо», добро, бре «Фићо», оди да ти покажем како мој «Фићо» ради».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, за тог Николу Бадањка су два сведока рекли да он није ни ишао на то минско поље. То је рекао Ловро Герстнер, рекао Влатко Палијан.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Није преживео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, они тврде да није вођен тамо на минско поље.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Није вођен, није преживео минско поље, није могао доћи до минског поља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је он страдао?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Па немам појма, ваљда у дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У дворишту, ту у задрузи?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, за још једног човека, за Луку Балића, овај што причате да је ту тучен, Берислав Филић спомиње да није ни он по свој прилици, вођен на то минско поље. Да ли имате Ви таквих сазнања?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Није, али зато што су били испребијани, нису могли више ходати, па су ипак пустили их онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испребијани били ту у задрузи?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта, овај Лука Балић, ни он није вођен на минско поље?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Он јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Мислим да он јесте ишао на минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите да јесте?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, јесте ли његов леш скупили тамо или се не сећате?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Кажем да је било две екипе, не знам која сам ја, која је нека друга екипа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи биле су две екипе за скупљање лешева?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Две екипе по тројица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сећате ли се можда Петра Бадањка, за њега да ли знате?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уколико се не сећате, реците, не сећам се, немојте да нагађате.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не бих знао где је он погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли неких питања? Изволите.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је сведокова кућа на дан напада или нешто касније била претресана, да ли је војска претресала његову кућу?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Нисам разумео питање.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је војска претресала Вашу кућу?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да, долазили су, долазили су гледати, да.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, да ли Вам је познато и не знам да ли сте о томе нешто причали, овај, беле траке и чаршафи, овај, да ли су људи носили беле траке око руку и чаршафима обележавали своје куће?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Ко је то радио?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Како мислите ко је то радио?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Ко је, да ли су Хрвати или Срби или, ко је обележавао своје куће?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Хрвати су морали имати беле траке.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А ко Вам је то рекао да тако морате да радите?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Откуд знам ко, није мени особно, тако је било наређено и ја сам чак морао на свој трактор завезати на хаубу напред траку да се зна да то није, да не вози Србин, да вози Хрват.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли тада док сте радили трактором по селу нешто, да ли су Вам требале пропуснице да бисте се кретали по селу?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Јесте, да.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А где сте добијали те пропуснице, ко је давао те пропуснице?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Ја мислим да је то било у Кесеревој кући.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте тада док сте се кретали трактором, виђали неке војне пунктове по селу?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Где су се они налазили?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: На сваком месту где је улаз, улаз и излаз.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли Вам је познато, да ли су и на неком другом месту у селу били затвори у којима су затварани Хрвати, осим на том месту где кажете, у Месној канцеларији?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Било је у Месном и код Кесера у подруму, у гаражи где сам ја био.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је те вечери, ноћу, док сте били затворени у дворишту земљорадничке задруге, да ли је неко тражио тражио да сакупите новац и да предате?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не, не знам, не сећам се.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли сте тада у дворишту, док сте били у дворишту задруге видели, осим оптуженог Љубана Деветака, видели можда ту у близини или у дворишту оптужене Девчића и Радојчића?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Ја сам Девчића и Радојчића само сретао горе између старе задруге и Месног уреда, на улици.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, а да ли је тада Љубан Деветак док је био у дворишту задруге, овај могао да види да се, да неко туче затворене Хрвате?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Није он био тамо дуго, био је пар минута.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Ко Вам је издао налог да идете и сакупљате тела убијених на минском пољу?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Немам појма, не знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Знате ли, шта се даље дешавало са тим телима када сте их Ви унели у камион и то?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Стајала су једно два, три дана доле код, доле у Долу испред куће покојног, исто је био мртав у камиону, Шалаја, од Шалаја испред куће.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А знате ли где су сахрањени и како?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Отишао је багер и ископао је на гробљу и истоварено на хрпу.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте Ви смели да одете и обавестите породице тих људи чија сте тела сакупили на минском пољу, да су ти људи погинули, да они треба да их сахране и тако даље?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Нисте смели или нисте могли да одете?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Нисам смео.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још једно питање, господине Балићу, овај Марин и Катарина Балић, да ли Вам је то нека родбина?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Стриц и стрина, рођени стриц.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли неких сазнања о њиховом страдању? То Вам је рођени стриц?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да, рођени стриц.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули нешто на који начин су они страдали?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Заклани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте чули, шта сте чули и када сте чули?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Па чуо сам, сада је и он покојни, не може посведочити, он их је возио на гробље, од Ивице Филића, он их је возио на гробље, негде су заклани на брду, исто Владимира Назора улица, али ми кажемо брдо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је пронашао њихова тела?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не знам у чијој точно кући, они су заклани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, када кажете, не знам тачно у чијој кући, да ли то значи да нису у својој кући њихова тела пронађена?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Нису у својој кући, у истој улици, али нису у својој кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису у својој кући?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте познавали и да ли се сећате браће Златка и Антуна Пањика?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да, Антун је седео поред мене на клупи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате шта се са њима десило?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Овај млађи је погинуо на минском пољу, а за старијег не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За овог једног, Антуна Пањика, Томислав Шелебај је рекао да његово тело није скупио на минском пољу.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Понављам да нас је било две екипе, можда, можда сам ја, можда је он, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, сећате се за једног да је страдао на минском пољу, а за овог другог не знате где?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли имате још нешто да изјавите што Вас нико није питао, а Ви сматрате да је битно да истакнете, да сте се сетили у међувремену?

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Стварно не знам, и ово се присећам, најбоље се не сећам тога, не знам. Мени је жао само што се то десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Извините ако могу, пре него што отпустите сведока, да ми дозволите само једно додатно, ако се тужилац не сложи, ја Вас молим да му предочите, да сведоку предочите један део његовог исказа из истраге, на страни 7, једна реченица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам му то предочила.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Где је он тврдио, само да Вам кажем, где је он тврдио да је њега видео после минског поља, па сада мене занима, да ли остаје код овога или оног исказа, мислим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је све јасно, ја сам му то предочавала, нема потребе сада да мењамо редослед.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Не, мислим, битно је.

Довршено сведочење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем се, господине Балићу што сте се одазвали.

Сведок ВЈЕКОСЛАВ БАЛИЋ: Хвала, довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одјављујемо се са Жупанијским судом у Осијеку.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 13 часова и 39 минута и биће настављен дана:

**24. маја 2010. године,
са почетком у 9 часова и 30 минута.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, Косијер, да чујемо сада. Сада можемо да се одјавимо са видеоконференцијском везом.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Овако, данас сте скренули пажњу госпођи браниоцу Јована Димитријевића и пар пута сте мене исто упозорили да се држим оптужнице. Међутим, шта је интересно? У оптужници тужилац, госпођо председавајућа, наводи повреду Четврте Женевске конвенције и Протокола II Женевске конвенције,

сада не могу тачно да се сетим тачке један, два, три, четири и шта је тужилац урадио? Тужилац је само навео повреде тих, није их образложио шта оне значе, када будете прочитали, онда ћете видети да он ставља још веће ствари на терет него што је само минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још горе ствари?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Довршено.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА- СУДИЈА